

«БЪЛГАРИЯ» излиза въ сръб-
да и сѣбота.

Годишната цѣна предплатена
е: у Цариградъ 150 гр. кайме
вънъ отъ Цариградъ 200 гр.
кайме или 40 бешлика.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

Писмата които ся отнасятъ
до Редакціята подписватъ се
до Драгана Цанкова.
Листата у които става подпис-
ката, отговарятъ за Вѣстникътъ
нищо не ся плаща за какво
то ся влѣсти въ «Българія»

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТЫ ИНТЕРЕСИ.

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницата му на Галата. — Въ Търново у г-на Н. Кисимова. въ Шу-
менъ у г-на Матео Рачева, въ Габрово у г-на Ио. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Ио. Ваклидова, въ Плевенъ у г-на Цветана К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Сав-
цова, въ Казоферъ у г-на Х. И. Х. Димова, въ Сливенъ у г-на Г. Димчева, въ Иловдинъ у г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у г-на В. Маркова, въ Яболъ у
г-на Георги Марангоса, въ Силистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Велико Петровъ, въ София у г-на Х. Мано Стоянова, въ Котелъ у г-на Сав-
ва Димитровски, въ Джумая у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Самоковъ у г-да Бр. Х. Гюрови, въ Дупница у г-на И. Ипакіева, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанкова, въ Ха-
скаю у г-на Христофула Чорбаджи, въ Ловичъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономова, въ Солунъ у
г-на К. Държеловитъ, въ Сивлиево у г-на Минъ Раткова, въ Бургасъ у г-на Койчъ Райкова, въ Свищовъ у г-на Н. Д. Станчогу, въ Руссе у г-на Петра Зла-
това, въ Гюргево у г-да Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибраила у г-на М. Половича, въ Галацъ у г-да Бр. Добровича, въ Варна у г-на Т. Х. Тулевъ и Сѣд. въ
Буорещъ у г-на Иванъ Минчова, въ Тудча у г-на Г. Д. Карловски, въ Измаилъ у г-на Шонова.

УПРАВИТЕЛЪ И ИЗДАТЕЛЪ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ.

Онова което сега става въ Шуменъ
трѣба да привлече вниманіето на на-
шители българи и да ги накара да мы-
слятъ.

Добрѣтъ генералъ не чакъ боятъ за да
направи планътъ си. Преди да ся хвър-
ли връхъ непріятельтъ той испитва си-
литъ му. Никого не отива да бѣдствува
въ неизпознатата земя.

Добрити търговци не дѣйствуватъ съ
по малка мѣдростъ. Преди да начнатъ
една търговска работа, тѣ смятатъ не-
члѣбата и загубата която ще произле-
зе...

Прочее, отъ какво сѣ лишени наши-
ти съотечественници въ Шуменъ? Тѣ
сѣ лишени точно отъ онова което е
свойството на добрити генерали, на
добрити търговци — или по добръ ли-
шени сѣ отъ духъ нуженъ за онова
коего вършатъ и онова което ще вър-
шатъ.

Като думаме че нашии съотечес-
твенници сѣ лишени отъ нуждѣтъ ду-
хъ за онова което вършатъ и за онова
коего ще вършатъ, ний не искаме да
кажемъ че сѣ лишени отъ родолюбіе.
Напротивъ, ний вѣрваме че иматъ по-
вече родолюбіе отъ мнозина други бъл-
гаре. Нѣ родолюбіето имъ не е просѣ-
тено. И ако ни бѣше позволено да у-
потребимъ едно сравненіе за да из-
спитъ по добръ мыслѣта си ний бы-
хъ ми казали че нашии българи въ Шу-
менъ проличатъ на нови войни въ ед-
на казарма.

Отъ какво сѣ лишени тия нови вой-
ни? Отъ сила ли? Не. Отъ дързостъ-
ли? Не. Отъ патриотизмъ ли? Не. Тѣ
сѣ лишени отъ двѣ пѣща, сир. не по-
знаватъ военныйтъ редъ и навикътъ
на военното занаятъ.

Прочее кой трѣба да научи на
военныйтъ редъ нашии българи въ
Шуменъ? Цариградскити българе.
Нашии Цареградски българе разумѣ-
ватъ ли и тѣ военныйтъ редъ? безъ
съмнѣніе, не.

До сега нашии цареградски бъл-
гаре не сѣ дали на външните бълга-
ре други уроци освѣтъ оная които сѣ
черпили въ г-нъ Ексарховото и
г-нъ бурмовото училище, сир: уроци
за башибозушкѣтъ занаятъ.

Върни на г-нъ Ексарховити и бур-
мовити уроци, нашии българе сѣ от-
дѣлиха отъ грѣската патривана или
по добръ тѣ ся установиха баши-бо-
зушки.

Нѣ за да ся развалятъ тия баши-
бозуци какво трѣба? Нищо, никакъ ни-
що. Нека кажемъ по добръ, най до-
блото средство за разваленіе на едно
баши-бозушко тѣло е да не ся на-
падува. Защото като башибозуцити
правятъ сѣкой по волята си, тѣ скоро
ще ся распрѣснатъ и негли ще от-
кажатъ да ся биятъ като не имъ ре-
кжтъ вече нищо!

Като казваме че цариградскити ни
българе даватъ на нашии българе въ

Шуменъ баши-бозушки урокъ, наше-
то намѣреніе не е да осѣдимъ онова
коего тѣ направиха за да ся раздѣ-
лятъ отъ грѣцити и за да задържатъ
това раздѣленіе

Онова което не удобряваме и кое-
ти дору хулимъ е, че нашии Царе-
градски българе *стоятъ въ едно ба-
шибозушко положение.*

Защото, питаме ги, що е единъ на-
родъ който ся намира въ състоиеніето
дѣто сме, сир. въ башибозушко съ-
стояніе? Не е ли стадо безъ пастырѣ,
готово да ся распрѣсци и да ся по-
гълни отъ дивити звѣрове?

Днесъ нашии българе въ Шуменъ
приематъ едно вѣроисповѣданіе което
имъ даватъ; утрѣ Търновчане ще прие-
матъ едно друго, въ други день дру-
ги ще приематъ едно трето...

Прочее що е сичко това, или по-
добръ какво произхожда отъ сичкити
тия башибозушки дѣла, ако не рас-
тленіето, раздѣленіето и най после из-
губваніето на сичкіятъ български на-
родъ?...

Евангеліето дума че ако сѣбѣиѣтъ
поведе единъ другъ сѣбѣиѣтъ и двамата
падатъ въ ямата. Г. Бурмовъ е сѣбѣ-
пецъ. Той препорѣчва на нашии бъл-
гаре башибозушкото състояніе.

Споредъ него стр. 164 № 4 въ
книжницити, никаква разлика нѣмаме ме-
жду единъ патрикъ и единъ епископъ,
и сѣдователно нашии българе не

трѣба нищо да правятъ за поставяніето на нашата народна іерархія.

Вмѣсто да даваме на нашии българе такива лоши съвети, ний съкога казахме че единственното полезно средство за да извадимъ народътъ отъ ржцѣти на грѣцити, и да го установимъ врѣхъ една основа съобразна съ началата на христіанството и на образованіето, е каноническото възобновленіе на нашата народна іерархія и упазваніето на нашето Богослуженіе.

Чрезъ една народна іерархія, нашии българе отъ сѣкоя епархія ще сж съединени едни съ други. Колко то за нашии владици, като ся покриватъ сички на едно главно управление, тѣ ще ся стараятъ сички заедно за общото добро на народътъ.

Колко щеше да ни е лесно да въздигнемъ училища, семинарии, болници, църкви—ако бѣхме сички съединени съ свѣщенници свръски на една народна іерархія! Насърчени, съветвани, управлени отъ една народна іерархія, владици добръ възпитани и добръ изучени, съ колко преданность нашии българи ще помагатъ на сичкити дѣла които могатъ да направятъ нашиятъ народъ по христіански и по образованъ!

Колко ще е лесно за нашии българе да печатятъ чрезъ общи спомоществованія литургическити книги и други за употребеніе на училищата.

Прочее сичкити желателни реформи които лесно могатъ да станатъ чрезъ една народна іерархія канонически установена, сичкити тия реформи, думаме сж не възможни за башибозуци.

Нека кажимъ повече. Тия реформи и много други ще станатъ отъ денъ на денъ по невъзможни колко то тия башибозуци ся дѣлятъ едни отъ други и до когато сѣкой отъ тѣхъ търси особити интереси или земе едно вѣроисповѣданіе различно отъ бащиното си.

Нашии българе разумѣха че истинното православіе не е тамо дѣто грѣцити го турятъ, и за това тѣ сж

отдѣлиха отъ тѣхъ.

Това раздѣленіе може да произведе голѣмо добро; нѣ отъ друга страна то може да произведе голѣмо зло.

Едното и другото отъ тия двѣ слѣдствія ще зависи отъ мѣркити които зематъ нашии българе и най повече нашии цареградски българи.

Защо нашии българе въ Ц-градъ и другади които сж раздѣлиха отъ грѣцката патрикана не зеха мѣрки за да поставятъ народната ни іерархія врѣхъ една каноническа основа? И какъ да не сж разбрали и да не разбератъ още че като оставятъ по много врѣмя нашата народность въ това лѣжовно положеніе, тѣ даватъ на нашии неприатели срѣдство да ни унищожатъ малко по малко.

Грѣцити думатъ че не сме народъ. Прочее додѣ не ся установимъ іерархически като тѣхъ и по добръ отъ тѣхъ, не само ще иматъ право да ни думатъ че българети не сж народъ, нѣ още ще иматъ правда да ни речатъ че сме башибозуци.

Ахъ! ако нашии българи бѣха послѣдовали нашии съвети, днесъ тѣ не бѣха станали башибозуци, отъ които едни сж подъ зѣбити на вѣлкътъ и други тичатъ въ ноктити му, но до сега тѣ бѣхъ станали народъ установенъ.

Защо Г. Иларіонъ или другъ нѣкой не стане глава на народното движеніе? Защо въ едно окръжно писмо, достойно за единъ български епископъ, Г. Иларіонъ или другъ нѣкой не казахъ на нашии българе онова което остава да ся върше, съобразно съ каноническити закони за установеніето на нашата іерархія; за съединеніето на прѣснатити членове на нашата народность и за въвожданіето, въ сѣкомъ българска епархія, на заведенія които ще направятъ въ истото врѣмя и добри христіани и вѣрни подданици на Н. В. Султантъ.

ШУМЕНЪ 29 Маія 1860.

Новини що занимаватъ града ни, сж отъ 23 того, т. е. отъ деня на когото имаме ние сница граждани, Турци, Българе, Арменци и Еврей заедно съ свѣщенници, учители, ученици, честь да посрѣщатъ Него-

во Высочество Велѣкия вѣзиръ. Радостта явно ся изображаваше по лицето на ония които ся готвяхъ да изложатъ жадбыти си предъ неговото великодушно благоволеніе. Придруженъ отъ извѣстнии царски чиновници и членове на Визирския съвѣтъ Н. высочество вѣлзе у града ни като единъ отецъ който дохожда да спомогне въ нужды на неговити покорни чѣда и да улегчи болкити и тиготити имъ. Той слѣзе на коня, дѣто ся бѣше приготвило за него жилище за да ся успокои отъ пътуваніето си. Тѣй и на другити чиновници ся даде сжщо квартиръ приготвенъ отъ предъ; а Г-нъ Г. Кръстювичъ и двамата боеве Мусурисъ Павлаки и Фотіадисъ слѣзоха у г-на А. Стояновичъ въ нашиятъ махлъ. Тѣзи гости привлесоха вниманіето на махлата ни, като всякъ единъ бѣше много любопытенъ да ся научи нѣщо отъ тѣхъ за българскити работи. Отидоха прочее нѣкой други отъ по прѣдвити за да ся видятъ и поприкажатъ. Въ първѣтъ разговорка, когато ся отвориша хората за іерархія двамата грѣци боеве казахъ че българети не правятъ добръ като искатъ да ся отдѣлятъ отъ грѣцката патриархія и чи не щели да направятъ добръ ако постоянно вѣдѣна ж еланіето си и други такива. Нашии разумѣха тогази работата киква е.

На 24 ся събрахъ въ конана, отъ всякъ минзетъ по 100-120 души по благоизволеніето на Н. В. вѣзиртъ, който като ся прѣдстави на събранити, приказа имъ причиващата за която дохожда, сирѣчь за да изпълни великодушнити желанія на Държавѣишіягъ и милостивѣишіягъ нашъ господаръ Султантъ, който непрестанно ся грижи и старай отечески за доброто състояніе на неговити подданици; говори имъ довозно и за злоупотребеніята които ставатъ отъ страна на разбойницити, още и за любовта, която Мюсюмане и Христіане трѣба всѣкога да иматъ по между си, като имъ повтареше често че между Юргя и Хасана не ще има отъ сега пататжъ никаква разлика, и имъ заповѣда кой кагвато жѣлба има свободно е да му я прикажи било лично било писмено безъ да ся свини отъ нѣщо.

Въ вторникъ вечерта Шумненскити мѣзди имаха честь да ся представятъ прѣдъ В. вѣзиръ съ музиката си съставена отъ 7 души и управляема отъ г-на Шефрапа, и да го развеселятъ съ пріятнити свирни, които тѣи славно направихъ, нѣколко ишкыи, вѣлцъ, полка, нѣщо отъ Травіята (опера) и Маршъ. В. Вѣзиръ са възблагодари прѣмно-го, като ся чудеше на прилѣжаніето на на-

шити млади към музиката и ги възхвалява много, защото тези млади не са определени на музическото звание, нъ са всички търговчета.

Нашите чорбаджии са съветваха помежду си какво да просят от Н. высочество и направиха жалба за сичко що имаха нужди освен за Венемина. Преди да се дадат жалбите ти излязоха предъ великия везиръ и му приказаха устно за сичко що имаха нужди, тука му спомнаха и за Венемина, че не могат вече да го търпят, като му съобщили най главните му злоупотребения; голъмия везиръ обаче им каза съ добро че трябва да го оставят да стои въ Шуменъ до 15-20 дни додъ сирѣщи нѣщо отъ Цариградъ за българското духовенство, защото рекъ, сега работата е въ испытание, зато отъ вънъ българети трябва да не правятъ никакво движение за да не се повреди работата на цариградските българе.

А Венеминъ като още отъ срѣдъ пътъ отиде да посрѣща, прие честта и той да се разговори съ Н. высочество, като му превържи доръ три прошения, и си уплака отъ Шуменци, че отъ както исфърляла имято изъ църквата пострадалъ за отъ тези българе, нъ В. везиръ извѣстенъ за безчестното му поведение, вжда си че не го слушалъ твърдѣ. Той за да земе Шуменци подъ ръка молилъ ся на В. везиръ (както ся види чрезъ двамата гръци беове) да му позволи да служи въ църквата ни. Колко ся слисахме като чухме не надѣйно че венемина дѣлъ да служи у смѣота съ волята на Н. высочество? Въ петъкъ вечерта той призовавъ свѣщенниците на митрополіята и имъ заповѣда да отидатъ рано да го земаатъ и отведатъ на църквѣ. Свѣщенниците обаче като чисти българе, не отподоха да го викатъ, ами си извършиха сами службата. Венеминъ разсърденъ на това отива рано при негово высочество и захваща да ся уплаква сега пакъ отъ поповети. Тези послѣдните ся призоваха съ единъ запѣ на конака, и ся извадиха предъ великия везиръ, който ги пита причината за която не го отвели въ църквѣ, а ти ся отговориха какъ могатъ го прие въ божественнѣтъ службѣ защото той е единъ пристѣпникъ на вѣроисповѣдните закони и правила. На това отгорѣ н. высочество каза че познава сичко нъ за хатъръ да го оставятъ да служи единазъ пътъ и да го потърпятъ до 15 дни додъ ся рѣши нѣщо за българети.

Младиги отъ града ни като ся научаватъ че венеминъ иска да ся натовари пакъ на

българети за да ги лъжи и кжса, захванаха да искатъ да ставатъ ПРОТЕСТАНТИ. Свѣщенниците като видѣха че може нѣкой си отъ оныя шо са ги кръстили въ дѣтството да си измѣнятъ наистина вѣрата, подканиха ся да излязатъ и втори пътъ предъ в. везиръ и да му кажатъ че венеминово влияние и служение въ църквата ни ще причини нѣкое промѣненіе на вѣрата въ мнозина отъ гражданиги; нъ Н. высочество имъ отговори сѣшото както и първый пътъ, сир. за хатъръ нека служи само единъ пътъ.

Тука ся разумѣва за хатъръ на двамата беове както сочи работата. И тъй въ недѣля рано венеминъ служи. Забѣлежете обаче тѣзи сутринъ венеминъ като отиде въ църквѣ не намѣри друго освѣтъ грима пепове, които трябваха да бѣжатъ и слушатели и псалти (защото псалти сир. учители ся примахаха заедно съ учениците си и отидоха на другѣтъ църквѣ новѣтъ) и нѣколкомина отъ неговите послѣдователи. Който додеше и видѣше че служи венеминъ връщаха ся назадъ за да не слушатъ фанариотска служба. И тъй съ това си отнасяние венеминъ вмѣсто да спрѣши Шуменци, направи ги да го омразятъ още толкози. Наутрѣшния денъ свѣщенниците намѣриваха да направятъ подосвѣтъ за да учистятъ църквѣтъ отъ умирисаніето на фанариотина.

Между другити сѣдби шо ся видѣха бѣше и една давя, въ която венеминъ ся зачерпи липето не само предъ негово высочество но и предъ неговити гръци. Тя бѣше че единъ Чумалия искаше отъ венемина своята законна жена, която негово пресвѣщенство продавъ на другъ единъ търновля за 800 гр. пешинъ когато първый й мъжъ бѣлъ отишѣлъ у влашко за мекеренія по грѣмято на боя. Венеминъ като мислѣлъ че той трябва да умре продавъ жената му. Когато челѣкътъ си ишѣлъ жената и думалъ предъ свѣта: на коя вѣра, на кой законъ, или да пише че единъ духовникъ като венемина, може да продаде една жена на двама мъжа? венеминъ, нѣмалъ шо да дума освѣтъ само ся клѣнялъ и думалъ: вадахи бияхи секись пара азмаджъ.

Венеминовити приятели, т. е. нѣкой са отъ еснафъ башинти ся ухилиха до уши, като видѣха дѣла си владыка да имъ служи по гръцки, което имъ идѣло много сладко на ухото (!?)

По заповѣдта на н. высочество тукъ станаха 4-5 запѣти отъ българети и ся опредѣлиха да ходятъ по кѣра заедно съ бюлюкъ-башията. Вждаме че са земаатъ стро-

ги мѣрки за истребваніето на злодѣйциги, и до малко вѣрия надѣвамъ ся да останатъ пѣтициги съвсѣмъ свободни въ пѣтуваніето си.

На 28 н. В. великий везиръ тргна за Руссе, и нѣе гражданети нѣахме пакъ честъ да излеземъ сѣще вспѣши съ весело лице да го испровождаме и му молиствоваме добръ пътъ. Той когато ся намираше отъ вънъ града съпровождаемъ отъ градскити първенци, Турци, Христіанци, спря ся за да ги поздрави и имъ каза че до сега много работи са станали безъ редъ, нъ отъ сега на татѣтъ трябва добръ да внимава въ всѣкъ едина работа да имъ вършатъ по царскити закони и да иматъ всѣкога любовь по между ся.

—0—0—

Ето едно извлечение отъ друга една кореспонденція отъ шуменъ:

.....Народѣтъ като видѣ сичко това, фана да ся збира на купъ и да ся подписува на едно съгласително писмо за да приеме друга вѣра. Ето ви приключомамъ копія отъ това съгласително писмо.....

Понеже огулаша пастыри и Господа не взыскаша сего ради не уразумѣ все стадо и расточено бистъ.

(перем. гл. 10 ст. 21)

Нѣй долоподписанити вѣрци подданиции на Н. В. Султанѣтъ и до сега исповѣдници на православната църква като виждаме че евангелската правдина и прѣсвѣтити правила на св. апостоли са потѣпкуватъ отъ беззаконното фанариотско духовенство на което распрѣснатити по България владыци ускуверняватъ съ мѣснители си рѣцѣ чистотата на христіанската вѣра, и найповече като глѣдаме очевидно че проведенный отъ гръцката патрикана тука Венеминъ за владыка вмѣсто да изпълня дѣлността на единъ духовникъ пастырь споредъ спасителнити думи: *идеши въ мѣръ весь проповѣдате евангеліе*, еиречь да ни проповѣдува словото божіе и да ни поучява и просвѣщава съ евангелската свѣтлина на противъ той не е друго нищо въ църквата ни освѣтъ единъ безбожникъ който съ блядословіи си и беззаконити си е ускувернилъ свѣтити тайнст-

ва и обряди и който всъкога во вѣ-
мя на божественната служба е покру-
свалъ и псувалъ българскити свѣщен-
ници, българскити книги и българската
народностъ, за всичко това ние лише-
ни отъ душевната храна що всѣкій хрі-
стіанинъ трѣба да намира при божест-
венната служба, отказваме сж съ чи-
стѣ съвѣсти отъ усаквернената отъ фа-
наріотското духовенство православна
восточна църква, и припознаваме отъ
днесъ нататѣкъ която вѣра одобримъ
согласно; и при която ще намѣримъ за
всѣкога душеспасителни поученія и
наставленіе, като чисти хрістіани и са
подписваме.

ИЗГЛѢДЪ НА БЪЛГАР- СКИ РАБОТИ.

Цариградъ.

1860 7/19 Юнія.

Какъ вървятъ въ Цариградъ Българскити
работи ще попита читателѣтъ, благодаренъ
да глѣда едно движение съобразно съ жела-
ніята си. Безпристрастенъ зритель на сичко
косто ся върши около насъ, ний ще имъ от-
говоримъ че Българскити работи вървятъ на-
равелно съ горещинити, въ въ двѣ противо-
положни посоки.

Мозъкѣтъ, уморенъ и натегнатъ отъ мѣс-
тинити топлини, отсѣмпа предъ толко спле-
генія които Българскіятъ вѣроисповѣденъ
въпросъ повлече слѣдъ себеси. Дору и бал-
канци, толко гърделиви за едно приключеніе,
споредъ Екзархоши не ч а я н и о,
ся благодарятъ да глѣдатъ, съ драго око,
вървежѣтъ му и ся утѣшаватъ съ димѣтъ
на едно растеніе, което наричаме тютюнъ.
Нѣ треба да ги простимъ и тоя пѣтъ: ко-
житинимъ пѣзци съ червишъ сж много стопени
отъ слънцето и издаватъ доста сладка воня,
за да имъ напомнятъ да ги замѣнятъ на ме-
талъ.

Тоя послѣдніятъ е по драгоцѣненъ отъ
тия свѣрски безъ край на духѣтъ, които
зарадватъ окоето.

Отъ когато свѣтъ е свѣтъ, толко приклю-
ченія сж наслѣдили едно на друго, и сж ся
извършили. Защо великенското приключеніе
да не ся извърши и то? Нашити балкан-
ци сж натуралисти: вѣрмято дойде, думатъ
тѣ, и нехвърдихме грѣцкіятъ патрикъ; вѣр-
мято не дойде, и Іерархіята ще ся постави.

Сѣкой народъ, хвърленъ врѣхъ сцената на
сцената на свѣтътъ има по една служба да
испълнява; нашиятъ народъ е въ началото
на службата си. Тя ще ся изпълни какъ да
е, защото е въобразна съ мѣдіята, съ по-
вѣятъ духъ, защото е излѣзла туку рѣчи
отъ него.

Доста сме днесъ съ теорически забѣлеж-
ванія; нека влѣземъ въ дѣлата, и нека обе-
ремъ повчнити донесени отъ пощата.

Тѣ сж до 2 Юнія.

Добринити които предвиждахме като слѣд-
ствие отъ пътуваніето на Н. В. Мехмедъ
Кѣмбѣзъ наша, начнуватъ да ся сбждатъ.
Дѣтелната му рѣчка похвана ранити на
Султановити подданици и ги почти озара-
ви. Злоупотребленіята не можиха да ся у-
кріятъ отъ острото му око; злодѣйствата
пріематъ примѣрно наказание.

По пристигуваніето въ Шуменъ на Н. В.
Везикіятъ Везиръ, нашити съотечественици
му представили слѣдующити нужди: 1-о Мо-
лили Н. В. да позволи да има, въ кѣрската, въ
градската и въ дѣрвенската полиція и отъ
Българити чиновницъ и Н. В. услышалъ моле-
ніето имъ; 2-о молили го да въреди по до-
брѣ тамошніятъ мезлишъ; Н. В. изпълнилъ
желаніето имъ; 3-о Венеаминъ сж искалъ
на сждъ и ся доказалъ за недостоенъ ар-
хіерей. 4-о Молили Н. В. да имъ отгѣре
водата за пиене която пѣкой махли отбили.
Н. В. услышалъ моленіето имъ.

Дохожданіето въ Шуменъ на Н. В. было
най тържественъ и най веселъ празникъ.
Сичкіятъ градъ; отъ най долніятъ граждани
до най горніятъ, излѣзли да посрѣщатъ В.
Везиръ, който като си починалъ отъ пъту-
ваніето си, свикалъ народѣтъ отъ двѣти вѣ-
ри, приказалъ имъ волята и желаніята на
негово Величество, подканилъ ги да му ка-
жатъ нуждити си безъ да ся свинятъ отъ
нѣкого. Изяснилъ най повече това равен-
ство което треба да сѣществува между
Хюсеина и Іоргя Н. В. строго говорилъ за
обезпокоеніето което ся прави отъ хайду-
цити врѣхъ жителити.

на утрѣто, сѣкой отъ гражданти хожилъ
да представи жалбити си и да искажи нуж-
дити си. Н. В. пріемалъ съ тая благосло-
нотъ и тая добрина които го отличаватъ. У-
довлетворилъ исканіята на жителити и когато
дошло вѣрмя за Венеаминъ, Н. В. отдалъ
правда на притесненото и злоупотребено
то стадо. Читателити ще намѣрятъ въ по-
дробностити ни отъ Шуменъ, които по на-
прѣдъ обнародваме, доста любопитни нѣща
врѣхъ тоя подлогъ.

Въ Хаджаръ, нашити съотечественици

празнували тържественно деньтъ на двѣсти
просвѣтителѣ св. Кирила и Методія. Слѣдъ
извършваніето на божественната служба сп-
чкіятъ народъ отишълъ въ училището, дѣто
станао водосвѣтъ. Обрядѣтъ былъ търже-
ственъ и учителѣтъ г. Х. Серафимовъ го
склучилъ съ едно слово, за слава на свя-
тити равноапостоли, съ което подбуждалъ
селянити да подкрѣпаватъ училището и да
ся трудятъ за напредваніето му. Многодѣ-
ната пѣснь Султанова была знакътъ на ра-
достта която изпълнявала сърцата на тия
добри селяни.

Въ село иматъ една църква, въздигатъ о-
ще една и вече я начинали преди почти е-
динъ мѣсецъ. Това обстоятелство е за зло-
щастіето на училището. На Гергювъ день ко-
гато подновявали за напредъ учителѣтъ си, ка-
то сж уплашили отъ разноскити които ще по-
влече новата църква, селянити искали да у-
малятъ цѣната на учителѣтъ. Това не е
праведно, и ний сме щастливи да научимъ
че това не станао по побужденіето на
сичкіти селяни нѣ само на единъ велзевулъ
не подолелъ отъ Казанлъшкити.

Умоляватъ ни да отворимъ стѣлповети на
Българія на долното писаніе:

Г. Д. Цанковъ. — Наскоро презъ два-
ма наши съотечественици имамы честь да
получимъ 16 тѣла Българ. книги въ 160 ек-
земпляра, които сте пратили даръ на ново-
основанното народно читалище въ нашия
градъ. За туй дозволете ни, господине, да
изразимъ, благодарнитѣ чувства къмъ васъ
отъ страната на читалището, което са лас-
кае съ надѣжда, че за напредъ, ще ся по-
кажатъ и други неговы доброжелатели като
васъ, готовы да го спомогатъ въ нуждитѣ му.

«Настойникъ на читалището»

«Савва г. Стоювъ»

«Секретаръ и управителъ на Ч.

«Т. Н. Шишковъ».

Желѣзникъ, 4 Юнія 1860.

Има въ Казанлъкъ единъ човѣкъ, ентре-
пѣтъ на Григора, който ходи противъ же-
ланіята на народѣтъ и говори грубо за нѣма-
то на Н. В. Султанѣтъ. Тоя човѣкъ е попъ
Гѣрди, живъ образъ на фанаріотити. На 29
Маія той скужилъ божественната зптургія
въ кѣлянската махля и спомятълъ не имато
на Н. В. Султанѣтъ и на Н. Св. Иларіона, нѣ
на търновскіятъ Григора. На отпустъ, куля-
нци го смѣрали и искали да научятъ при-
чината на едно таково поведение. Не ма е
грижа отъ никого, отговорилъ попъ Гѣ-
рди и... срамно е да изложимъ тукъ отгово-

руть когото даде за ниято на любовиятъ ни самодржецъ. Съкой ще разумѣй какъ е бѣлъ.

Единъ такъвъ отговоръ описва доста нязкостта на човѣкъ, на развратиятъ човѣкъ попъ Гърди разбира неги тяжестѣта му и ний го питае какво ще е слѣдствието му. Такива чувства ками любовиятъ ни Господаръ, поддигатъ отвращение въ нашето сърце, въ сърцата на съкой въренъ подданикъ, който познава священити си длъжности. Въ часътъ когато нашиятъ народъ, народъ въренъ и признателенъ обича, почита только искрено оногova който му е като бащата, едно чудовище, достойно да си изхвърли вѣкъ отъ обществото сж нахвърлило да го презира. Въ едно таково обстоятелство, предъ едно подобно поведѣние, слѣдъ единъ такъвъ отговоръ бихме направили онова което единъ честенъ сынъ е доволенъ да направи кога чюй погрѣшки и псуванія противъ баща си.

Нъ попъ Гърди рѣкълъ че не го е грижа отъ никого, че не го е страхъ отъ никого. Благодаренія на малкото уважение което кулянци назватъ още ками духовиятъ му характеръ, малко останало додъ попъ Гърди исплати скъпо една такава смѣлость, едно таково безчестіе.

При сичко това попъ Гърди е Григоровъ шпионинъ, заплашивалъ поповети, че ако спомянуватъ Султановото имя ще пише на Григора за да ги афореса. Злѣ избралъ вѣрѣта си; безумно зель мѣрките си. Григоровото авторство ни е только желателно колкото и присѣтствието му въ Търново, ний ще обичае да научимъ дѣше го залѣни попъ Гърди и дѣше го чете. Безъ съмнение той ще е страшенъ въ глѣдътъ и подобенъ на миниятъ си Бога, Юпитера, когато хвърляше тряскавицита върхъ Титани ти.

Важни новини ни пристигнаха отъ Пиротъ: На 29 Маѣ въ недѣля и тамо изхвърлиа ниято на фанариотинътъ, и на мѣсто него слѣдъ една молба за Н. Н. В. любовиятъ ни Господаръ, Султанътъ, споминали имято на Българскіятъ священноначалникъ Иларіона. На сърце ни е това събужданіе на нашии съотечественници въ Пиротъ. То прави между тѣхъ важна епоха и ще послужи за примѣръ на единародците ни въ Скопѣ, Враня, въ Видинъ. Онова което доказва че събужданіето имъ е искрено, е че тѣ не сж задоволили само да изхвърлятъ ниято на фанариотинътъ; нъ сж още слѣдъ отпустъ събрали въ училището, дето единародно

рѣшили да го испадатъ съ сила, ако сж не склони доброволно да си отиде. Фанариотинътъ искалъ три дни вѣрѣта за да ся приготви да бѣга.

Една дописка отъ Лѣсковецъ, 1 Маѣ ни дава подробности за испитаніето което тамо станало. Отъ много години Лѣсковчани не запомнили да е станало въ селото имъ испитаніе Г. Календжіевъ, Одески възпитаникъ, учитель въ това село имъ направилъ испитаніе и «видѣшиа яко добро».

На 10 Априля станало това училишно тържество на което сичкото село присѣтствувало. Ученицити сж отговорили добръ на св. исторія, Бѣлг. граматика до сочиненіето, на географія, първа часть отъ Радолова, на числителница до тройно правило. Г. Шишковъ и г. Оджакъвъ испитвали ученицити; първиятъ изрѣкълъ слово въ тоя обрядъ и дарилъ сж по една книжка. Г. Попъ Х Теодосіи и той изрѣкълъ едно слово върхъ съгласіето което селянити трѣба да иматъ въ училищити расправи.

Отъ учителството на отца Максима, който първъ въведе Българскіятъ языкъ въ Лѣсковецъ училището промѣнило доста, учители които произведи малко много плодове. Явното е че то днесъ ся намира въ пѣтътъ на ученіето и общава за напредъ добри успѣхи. Г. Календжіевъ си далъ оставката и ся намѣстилъ отъ г. Оджакъвъ, нѣкога учитель въ Плевнянъ. Наукити които ще ся отсега слѣдватъ сж: наука християнска, българска и слав. граматика, Бѣлг. и всеобща исторія, Географія, числителница, естеств. исторія, Турски и нѣмски языци. Днесъ Лѣсковецъ е единственното мѣсто дѣто гръцкиятъ языкъ ся исхвърля; и Лѣсковчани добръ правятъ.

Както и да е, увѣренъ въ достоинството, и дѣятелността на г. Оджакъвъ, ний ся надѣваме че Лѣсковчанското училище ще ся задържи въ состояніето въ което днесъ го оставяме и негли ще го задимне. Жалостно то е че само главното училище е отворено, второстепеннитѣ были затворени и затрѣнати. Желамъ, дума дописникътъ ни, и други, ти махлени да отворятъ училищата си и да изгорятъ трѣнето; защото като ся

сръсте, то ще нѣмъ избоде очити и тогава ще ходятъ слѣпи».

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Ямболъ 1860 Маѣ 17-го

Г-не Издателю на В. Българія!

Помиятъ твърдѣ добръ читателити ви че миналата година празника на св. Кирила и Методія не ся празниува тука съ такава душевна радостъ и въсхищение, както по другити мѣста, но тѣзи година, слава Богу, хората като чи ли по друго станали, т. е. като че по разбрали, че трѣба и ний да си почитаме народнитѣ святѣи, та по ради това по съ голѣма душевна радостъ го празниувахъ. Ако бы че му имаше служба, увѣренъ съмъ, че не токо ний тука, но и сичкити българи най тържественно быха съвършавали памятьта на тѣзи угодници божии и просвѣтителни български; по зиа честь като я нѣма не можимъ да имъ отдаваме приличната честь. За това желателно е, да бы нѣкой опытенъ съчинитель бы имъ съставилъ службата да можимъ вредъ по цѣлж Българія да ги празниуваме еднакво и равна честь да имъ отдаваме. Съ голѣма радостъ ви пиша това, а още и по голѣма — слѣдующата:

—Както отъ вредъ когато нѣкой родолюбиви Българи ся стараятъ за общо доброто на народа си, получаватъ приличната честь съ вашія драгоценни за насъ листъ; така и нашии граждани, които отъ день на день ся стараятъ за общото ни добро, прилично е да имъ отдадемъ достодолжната честь, която сж заслужили и заслужватъ, и да ги похвалимъ предъ цѣлъ свѣтъ за голѣмото тѣхно родолюбіе. Огистина нашии граждани въ сравненіе съ другити—може съ мирна съзѣстъ да кажи че заслуживатъ най голѣма честь. Безъ да продължавамъ трѣба да кажа за какво заслужватъ такава една най голѣма честь нашии родолюбиви граждани.

Преди три и повече години нашии

учебни заведения нѣмаха почти никакъ систематически порядокъ; но градоначалниците ни, отъ които по достойноти за честь и похвала сж: С. Г. П. Филипъ, иконома и Г. Г. Х. Панаіотъ Х. Ивановъ, П. Бояджи, Х. Х. Геневъ, Х. В. Д. Ж. Жековъ, Х. Илія Х. Златювъ, Х. Михалъ, Д. Василевъ, Юрданъ Мандровъ и други нѣкой, като гледаха, че даже и по селата ся створиша училища и добри порядоци, като видѣха, че и тѣ иматъ длъжностъ свѣщенна да си наредятъ учебни заведения, съгласиха ся общо, да приведатъ Г-на Чингулова за учителъ, което и сполучиха. И така введоха единъ най добръ редъ, като дадоха управленіето на учебни заведения во власть г-ну Чинтолову. Съгласиха же и г-на Х. Г. Х. Атанасова да преподава Турскій языкъ, а Г-на Апостола К. Гръцкій. Съ това постигнаха малко нѣщо желаніето си. Но училището като не можеше да съотвѣтствува на нововъведенния редъ и, като отъ день на день хвана да става тѣсно, понеже ся стекоха доволно ученици, то тѣ разсѣдиха за добро да съградятъ ново училище, което да може да съотвѣтствува на нововъведенния редъ. За туй слѣдъ нѣколко приговори, придумаха най послѣ Г-на бояджи Стояна да си даде двора, който е при Тунжия на едно най добро мѣсто, та тамъ да съградятъ новото училище. И родолюбивы този господарь, безъ да имъ прави нѣкои мжчотин, съгласи ся и го даде, като имъ зе една умѣрсена цѣна за него. Сега, като вече пригответа мѣстото, остава имъ да хванатъ да съградятъ новото това училище. И затова като ся поразговорили; слушамъ отъ вѣрни мѣста, че дали пълновластіе на Г-на Панаіота и г-на Жека Жекова надъ церковни приходи, и които ще захванатъ подиръ малко съгражденіето му. Това е похвалното дѣло, което призлича почетъта на сѣки единъ родолюбивъ българинъ къмъ горѣпомянати родолюбивы наши граждани, особено нашата вѣчна признателность. Да

но бы милостивый богъ продѣжилъ днитѣ имъ за похвала и примѣръ на потомците имъ!

Съ голѣма душевна скръбъ ви явявамъ че вълхвити твърдѣ много страхъ завадатъ на хората, защото неможе 1/2 часъ на вѣнъ отъ града да излѣзе нѣкой безъ да пати зло; даже и въ града хванахъ да правятъ злодѣяніята си.

Въ сѣбота сахата 4—5 презъ де на единъ сахатъ отъ прада на вѣнъ въ Сливненскія пѣтъ съсѣкоха одного страшика, европейца. Въ сѣбота сѣщо недѣля сахата 5—6 презъ пощета, вѣтрѣ въ града съсѣкоха одного арабаджия и му зеа ямуржка. Ако да искахъ подробно да ви опиша за злодѣяніята, които тука салъ около нашия градъ ставатъ трѣбаше доволно врѣмя; но азъ ся ограничавамъ и това само като забѣждавамъ, че всичкото това произхожда отъ невниманіето и небреженіето на недостойныя нашъ мюдюринъ. Желателно е да бы милостивото високо правителство бы обърнало вниманіето си върху такова недостойни лица, които вмѣсто да заназатъ вѣрноподаническіятъ български народъ за похвала на *Негово Императорско Величество С. А. М. милостиваго ни Господаря*, а тѣ на прѣтивъ никакъ не щатъ да помыслятъ това.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Депешити относително за боятъ въ Сицилія извѣстятъ че Палерма на едно съ крѣпостити былъ въ рудѣти на Гарибальди. Преди това приключеніе, на което неможимъ да потвърдимъ достовѣрностьта, една конференція станала въ вапорѣтъ Апиниба и четири условія сж предложени: 1° пазаніе на занимагити положенія; 2. Дозволеніе да помогнатъ на раненити, за да ся туратъ припаси въ болници; 4° Муниципалитетътъ ще даде прошеніе на царскіятъ комисаринъ, за да иска реформи. Гарибальди пріелъ първити три условія,

а отгласналъ четвърто. Конференціята сж дигнала, нѣ боятъ не почналъ.

Една друга депеша отъ Марсилія, 4/16 юнія извѣстятъ че Палерма ся испразниова и неаполската воиска оставя Палерма. Отъ друга страна Неаполското правителство пратило заповѣдъ на генералъ Данза да срини по добръ градътъ нежели да прави приговори съ Гарибальди. Нѣ тая заповѣдъ ся върнала въ Неаполъ за да ся измѣни и само по причина че гарнизона та отказала да ся бие:

Слухъ ся раздало въ Туринъ че неаполскіятъ царъ искалъ Австрія да ся смѣси; Нѣ Австрія като не была никакъ разположена да ся жертвува за неаполскіятъ царъ, неаполското правителство сж отправило до франція; Наполеовъ, увѣрватъ, отговорилъ че смисаніе то на франція было възъ отъ въпросѣтъ.

На 8 Юнія Сардинскіятъ сенатъ разгледалъ законѣтъ за извършваніето на трактатѣтъ за съединеніето на Савоа и Ниція. Когато жребити ставаха за потвърденіето на тоя трактатъ, законѣтъ ся представи общенародно. Сардинскіятъ министръ ако и да имаше много гласове да одобряватъ трактатѣтъ, сѣшна голѣмо противеніе. За първи пѣтъ тогава, контъ Кавуръ ся мѣри съ найстрашнѣтъ началникъ на тосканската партія.

Нѣ слѣствието не можеше да бжде съмнително. Какъ преставниците на новити провинции съединени съ Сардинія можиха да откажатъ потвърденіето си за една мѣрка която знааха че е условіето да приематъ право да ставатъ италиански граждани и да паятъ мѣсто въ италианскіятъ парламентъ? Извади парламентското и дипломатическото було което покрива аргументити на контъ Кавуръ и ще видишъ че сардинската политика относително за съединеніето на Савоа и Ниція съ Франція не е друго освѣтъ едно подчиненіе на една строга нужность.

Белгійскіятъ царъ тръгналъ за Лондонъ.

донъ. Француските вѣстници отдаватъ това пжтуканіе на политическа причина. Ендепандансъ протестува противъ това изясненіе, и го обявява безъ оставаніе. Белгійскіятъ царъ пжтуква сѣкоя година по това врѣмя.

Увѣрватъ че баваріискіятъ царъ щелъ наскоро да се срѣщни съ Прускіятъ князь—регентъ и послѣ съ белгійскіятъ царъ. Францускіятъ императоръ предложилъ на прусскіятъ царъ желаніето си да се срѣщни съ него додѣто живѣи на Баденъ-баденъ, дѣто ще се ямѣрятъ и други нѣмски князове. Една депеша отъ Марсилія, 4/16 Юнія, извѣстява че императорътъ оставилъ Парижъ и трѣгналъ за реченіятъ градъ.

Едно слово, изречено отъ Австріискіятъ императоръ, отворилъ сѣвѣтътъ на имперіята, който държалъ първото си засѣданіе на 3 Юнія, подъ председателството на архидукъ Реніе. Въ това засѣданіе, сѣвѣтътъ сж занималъ първо дали трѣба бюджетътъ да се разгѣда въ едно общо събрание или да се прати на единъ комитетъ; събраніето избрало това подслѣдното средство.

Послѣ контъ де Кланъ Мартиничъ, предложилъ: 1° да се избере за разгѣдваніето на бюджетътъ една комисія отъ 21 членове що то разниги провинціи и разниги мѣстна да се представятъ; 2° да молятъ Н. В. императорътъ да дозволи, чрезъ органътъ на председателътъ, въ тоя случай, събраніето да се отстрани отъ наредити си които завѣщаватъ малко комисіи. Сѣвѣтътъ жребилъ връхъ това предложеніе. Слѣствието то было 41 гласове за; 14 гласове противъ. По слѣдствието това жребеніе избираніето на комисіята се оставило до рѣшеніе то на Н. В.

Отричаніето на контъ Монтемулинъ отъ правата си които ималъ за испанскіятъ тронъ се потвърди отъ братаму донъ Жуанъ. Тоя послѣдніятъ отпразилъ едно обявеніе до испанскіятъ кортесъ (парламентъ) чрезъ което той

иска за него си правата отъ които братъ му се отрича. Обаче той обявѣва че неще да прибѣгнѣ къмъ оржжіята за въстържествуваніето на подлогътъ си: надѣва се на патриотизмътъ на Испанцити.

Федералніятъ сѣвѣтъ на швейцарія отпразилъ едно окржжно писмо до преставниците си при чуждити дворове съ което поставя истинното значеніе на приговорити и на трактатити отъ 1815 относительно за неутралнитѣ провинціи на Савоа.

новината че ултиматумътъ на Англія и на Франція не сж приелъ отъ кинезскіятъ императоръ е потвърдена. Нъ тоя ултиматумъ не сж отгласналъ съсѣтъ, францускити и англійскити пълномощници представили единъ другъ измѣненъ.

Ето главнитѣ условія на първиятъ ултиматумъ, тѣи както сж съставили отъ французското и Англійското правителство: 1-о да се направятъ пълни и удовлетворителни извиненія относительно за дѣлото косто войскити отъ крѣпостити на Таку направиха поминаліятъ Юнія, които хвърлиха противъ корабити на Н. В., и топове, припасити както и оставенити кораби да се дадѣтъ.

2-о Потвърденія на трактатътъ Тіенъ-чинъ да се разменятъ въ Пекинъ; слѣдователно когато министрѣтъ англійски иди въ тая столица, да му се дозволи да иди отъ Таку презъ рѣката до градътъ Тіенъ-Чинъ, съ единъ англійски корабъ, и Кинезскити началства да зематъ мѣрки што то и дружината му да се заведѣтъ отъ тоя градъ въ Пекинъ съ сичката честь която се пада на чинътъ му.

3-о да се даде цѣло и пълно слѣдствие на завѣщаніята на трактатити както и едно удовлетворително споразумѣніе, за скоро то исплащаніе на четири милиона таяди, кикто е завѣщано и въ трактатътъ, сума която произлиза отъ загубити и военни разности които англійското правителство направи по слѣдствие на виноватото поведеніе на началствата въ Киптонъ.

Г. Вручъ, въ рапортътъ си до Лордъ Жонъ Русселъ, 16 Априлія, дава отговорътъ за кинезскіятъ императоръ. 1-о той не рачи да направи извиненія или да изрази скърбъта си относительно за безчестното поведеніе косто Кинезити направиха миналата година връхъ Пенхо.

2-о не дава дозволеніе да мина презъ рѣката до Тіенъ-чинъ и им заповѣдва да

ида не въ Некинъ, нъ въ Пехъ-Тагъ, за да чакатъ размененіето на потвърденіята, кито обявява че ако се испитамъ да отида презъ Така, офицеринѣтъ който командува крѣпостити ще е длъженъ слѣдователно да дѣйствува;

3-о Не рачи да даде топове илх корабити оставени надъ рѣката или да се занимай за исплащаніето на удовлетвореніето.

4-о съ власть ми налага наредити които сж поставени за приемваніето на американската миссія, и ми дава въ сѣщото врѣмя да разберѣ че тѣ можатъ до нѣйде си да се измѣнятъ като се разгѣдатъ отъ Хо. Най важніятъ сѣвѣтъ когото даватъ на Хо е този. Преди да трѣгна за сѣверъ, треба да разгѣда кои сж точки на трактатътъ които изискуватъ измѣненіе.

Г. Вручъ прилага въ рапортътъ си че ако въ разсѣяніе на 20 дни, исканіята му не приематъ цѣло удобреніе отъ кинезскіятъ императоръ, военнитѣ и морскитѣ началства на голѣма Британія ще зематъ мѣрки за да принудятъ кинезскіятъ императоръ да дръжи задлженіята които е направилъ чрезъ пълномощницити си на Тіенъ Чинъ и който одобрилъ чрезъ декретътъ си отъ Юлія 1858.

Тѣи дипломатіята не можѣ да сполучи въ Кинезскіятъ въпросъ, редѣтъ е на военната сила. Боятъ е самото положеніе, самата мѣрка която двѣ голѣми сили треба да зематъ слѣдъ като вилѣха припорипити си обесчестеніи отъ кинезското правителство треба тѣя припорци да се вѣятъ връхъ стѣнитѣ на Пекинъ и тогава кинезскіятъ императоръ ще се подложи на условіята на европейскити двѣ голѣми сили.

Войскити които съставятъ съюзніятъ на вохолъ сж въ слѣдующето положеніе.

Французската войска.

2-ъ баталіонъ отъ ловци пѣши	850 души
101-о отдѣленіе отъ пѣшити	1600
102-о	1600
Два батал. пуши	1600
Артилерія пѣши и конници	1200
Войни за строені	1300
Войни за да съдружяватъ правасити	300
Вардія	80
сичко 7,530	

Англійската войска.

Инд. войни	Ан. войн.	сичко
конници 900	400	1,300
артилерія 150	1,500	1,300
за крѣпости 150	250	400
в. за прип. "	290	290
Пѣши 3000	6,000	9,000
		12,290

Нъ отъ своя страна кинезското правителство сѣдѣва съ най голѣма дѣятелностъ го-

лѣвити крѣпости за защищеніето на рѣката Пейхо. Тия крѣпости дръжатъ трийсетъ и два километра. Отъ сѣка страна рѣката била забушена съ коли, съ дървета, брѣговѣ ти направени отъ тули.

Сѣкакви нѣща и Новини.

—Радостта на нашия градъ е днесъ неописана, написти съграждане имахъ честь наконѣ да дочакатъ и да видятъ многогодишниятъ прѣдѣтъ на желаніето си, Г. Константинъ Павловъ, като скончилъ теченіето на медицинскитѣ дѣянія, завръща се, миналата седмица въ обгравити на пріятелитѣ си и на съотечественицитѣ си въ Ловичъ. Той е станалъ цѣлитель не само по име, нѣ дѣятеленъ, неговото пріѣстствие въ Ловичъ ще бѣде благотѣлно не само по лечебнитѣ му искусства, ала и по отличителнитѣ му преимущества въ филологіѣтъ: защото да стане човѣкъ такъвъ трѣба да е роденъ за такъвы науки. Г. Павловъ както още не му сѣ пристигнали инструментитѣ и лековѣти, е помогналъ на мнозина болни въ Ловичъ. Негова милость още по благороденъ се показа, като благоволи отъ любовь къмъ съгражданетѣ си да остане въ малкия ни смиренъ градецъ Ловичъ,—благодарно поднесе поклонъ на отечеството си многогодишнитѣ си трудове и опити за твърдѣ жалва заплата — и опитатъ показва че е достигналъ цѣльта която му бѣше назначилъ Творецъ: затова съобщавамъ на сѣки Българинъ, който обича доброто, който умѣе да го цѣни и който сѣ жаленъ погледъ глѣда за такъви ползовитѣ на отечеството ни човѣци нека се зарадва съ менъ и азъ съмъ му пріятель. В. Хр. Ловичъ 16 Маія.

— « Въ града ни става нанарѣ нареченный Косто-панарѣ, който става само отъ жива стока, като овцы, говеда, конѣ, магарета и пр.—Други години сѣ отваряше около 5-й Маія, а тая година по закъсѣ и сѣ отвори на 9-й Маія. Стока довольно излѣзе и все въ надѣжда бѣхмѣ да слѣзе на подолна цѣна споредъ други години и споредъ паритѣ, като наднахъ. а то все напрогивъ, още на погорля цѣна сѣ качи, и така многа стока пазадъ сѣ върна та не стана добръ нито за купувачитѣ нито за продавачитѣ—Това слѣдва въ града ни въ сичкитѣ ствари шо сѣ продаватъ, като наднахъ паритѣ дюкенчинти вмѣсто да свалятъ цѣната и они на стокитѣ, а тѣи напрогивъ възкачиха. ? (Велезъ)

—Пишатъ ни отъ Сопотъ.

Огъ что сѣ забравени изъ между нашия народъ равноапостолитѣ наши, не е нужно доказателство че сѣ причина грѣшити; а чудно е, зашо Русситѣ до 1761 да ги иматъ въ мѣсечеслова си съ троцаритѣ заедно, а днесъ ги нѣматъ? Тѣ, като сѣ издирили добръ че св. Кирилъ » изъ Еленскаго на Россійскій языкъ предложи (?) тѣ какъ ги изоставихъ днесъ, ако знае нѣкой, молимъ го да благоволи да ни отведе съмѣнитѣто».

Полустовѣтъ, дртосѣа намира у Сопотъ, е печатанъ у Венеція, а нѣ у Росія. Руситѣ додѣ земахъ отъ насъ черковни книги, четяха ги тѣй както си бѣха—за да станатъ поправославнитѣ ихъ върли, ха нашитѣ черковни книги и превсодоха черковнитѣ книги на грѣцѣти, които и да днесъ употребяватъ.

—Кои отъ нашия българи не е видѣлъ нѣкой сѣ извѣтрѣлъ мозъкъ човѣци да ходятъ да търсятъ раскопичето, тая божественна блжка която, думатъ показвала гдѣ сѣ намира иманіе. Много пѣти сме сѣ чудили на такива глуости, много хора сме видели да изгубватъ денѣтъ си и ношѣга по дърята на такива суеверія. Суетни трудове! чудесна трѣва не сѣ влава на несъвършенното естество на човѣчината.

Още въ нашия дни такива примѣри не сѣ рѣдки и лицѣта които ги правятъ минаватъ за нѣщо си между народѣтъ. Нека послушаме и ще видимъ: « Г. Княжеский ни казуватъ пѣтници, руски агентитѣ въ нашия градъ, гдѣни дни старуженъ отъ найдолнитѣ хора ходилъ презъ нощитѣ за и мание!! по кѣра; изъ каквото сѣ види нѣщо нѣма да сѣ намѣрили подиръ многого копание и трепаніе ».

Вмѣсто да копий иманіе, Г. Княжеский има други нѣща да прави; и за сега нека си уперѣ уши да слуши една приказка на която достовѣрността е потвърдена отъ сички Казанлъкѣ: « Има въ Казанлъкъ единъ човѣкъ на име Спасъ фучиджиятъ, който то толко страсть имаше за иманіето, што минаваше цѣли недѣли безъ да работи само да тича подиръ толава произведение. Единъ день изволчина, готови да сѣ смѣятъ и подиграватъ, намыслюватъ да му дадатъ единъ урокъ. Зематъ една деля, напѣлюватъ и съ... да прощаватъ читателитѣ —и я заравятъ въ земята вѣтъ отъ градѣтъ.

« Слѣвъ нѣколко дни, слѣдъ като увехтила прѣстѣта, пашиѣ уюкѣи приказватъ на бай Спаса че еди дѣ има имане. Повече думи му не трѣбаха за да подскочи отъ радостъ. Вечерѣта събратѣтъ на Г-нъ Княжеский съдруженъ отъ пріятелитѣ си отива за драгоцѣното съкровище. Отъ голѣма радостъ не дахъ другиму да копай: най послѣ изриналъ желателното гѣрне, зема го на ramo и още на прѣгѣтъ на къщнитѣ врата напѣлъ Спасъ нетърпеливъ: « жена скоро новіятъ келимъ изниква, великденскія келимъ сѣ послалъ и бай Спась нѣма врѣмѣ да отвори устата на гѣрнето; удра го въ земята.....О чудо! добровещето имаше сѣ распила по келимѣтъ... »

Г. княжески можеше ли да сѣ ползува отъ това примѣдіе на събрата си!

—Пишатъ ни отъ Хаджарѣ, 26 Маія « вчера на 25 падна въ селото ни гратъ отъ 6 до 8 часѣтъ слѣдъ пладня, толко буйно што гюловитѣ ни остапаха голе прѣчки. Салата надѣжда на жителитѣ ни сѣ унесоши въ два часа ».

—Пишатъ ни отъ село Фаришъ (окръжіе Велешко). « Прочутіятъ разбойникъ, Фета Джока дебърлія, завчера на 2 Маія помина съ 40 души тайфа презъ селото ни дѣто препонува и наугрѣто погегли за тиквенко съ намѣреніе да бастиса чифлука на купяше на Танбѣ бей (Щибски мюдо-

ринѣ) Друга една компанія обикаля Азотъ (къмъ Западъ и два часа далечъ отъ Велесъ). На тая компанія е войвода нѣкой си Метокралъ съ 60 души—Трета компанія сѣ появи скоро на нейніятъ предводителъ забравихъ инято, съ 30 души, които си свободно ходятъ понеже нѣма кой да ги дири. Убиванѣта по пѣтищата безбройни ставатъ.—Отъ една страна сеидбити за дѣждъ изгорѣха, отъ друга страна алжшъ веришъ нѣма. Търговіята сѣи и не знаимъ вече дѣ да сѣ денимъ ».

—Н. Превосходителство Г. Лавалетъ Францускый посланикъ, даде на Н. В. Шейкъ-юлъ Ислямѣтъ, 15,000 гроша за помощъ на изгорѣли въ пожарѣтъ който стана преди малко.

—Шестъ-мѣсечно събрание на компаніята за желѣзніятъ пѣтъ отъ дунавѣтъ до черното море въ Кюстенджа станало въ Лондра на 31 Маія, за да разглѣда рапортѣтъ на управителитѣ. Огъ тоя документъ произлиза че желѣзніятъ пѣтъ ще сѣ свѣрши въ началото на идущіятъ октомврія и надѣватъ сѣ че до това врѣмѣ пристанището на Кюстенджа ще може да стане прибѣжище за корабитѣ. Съгласили сѣ съ Виенската компанія и съ Лойдѣтъ, за да поставятъ леснина за примичуваніето на пѣтищата които идѣтъ отъ Цариградъ и Одесса.

—Голѣміятъ логотетъ Арістархи бей пріе меджидіето отъ вториятъ классъ.

— По царска заповѣдъ: Ахмедъ—Паша сѣ наименовалъ Измирски управителъ на мѣсто Макамеръ—Паша, който станалъ Дамаски управителъ.

Мон. въ Ц-градъ 1860 Юнія 7

Лир. Тур.	Гр.	106-30
Лир. Англ.		116-20
Мпичъ		55
20-франгъ		92-30
Полъ Имп.		95-10
Медж. бѣло		21-5

Единъ сжнъ на г. Бурмова.

Г. Бурмовъ ся оплакува защото го критикуваме безъ да го приведемъ. Нѣстина нѣй исповѣдаме че го много малко привеждаме; нъ кой е кривъ? самъ г. Бурмовъ.

И защото г. Бурмовъ е непрестанно въ противорѣчіе съ себе си. Вчера каквото е рѣкъ днесъ го противорѣчи. Често въ единъ сжнѣ параграфъ потвърждава и отказва сжщото нѣщо безъ да разумѣй нѣкой защо.

Прочее, какъ да привеждаме едного който ся тѣй противорѣчи? Ако приведемъ нѣкое мѣсто отъ членовен му, г. Бурмовъ не ще ли изведнѣжъ да ни покажи было въ сжщиятъ членъ было въ другъ нѣкой едно мѣсто противно на онова което привеждаме?

Като г. Бурмовъ смѣя да противорѣчи онова което ни каза предъ нашити Българи, въ Балъ капанъ, безъ съмнѣніе честта му не ще падне ако му отдадемъ една равна смѣлость и въ сегашниятъ случай сир. вмѣсто да привеждаме думити му да приписваме буквити му.

Обаче като искаме да сме приятни въ сичко на г. Бурмова, нѣй искаме да го приведемъ за да не му направимъ трудъ да ни противорѣчи. Нѣстина въ параграфътъ когото ще приведемъ читателити ни не ще видятъ г. Бурмова да противорѣчи г. Цанкова; нъ ще видятъ г. Бурмова да противорѣчи г. Бурмова. Ето прочее съ какви думи г. Бурмовъ потвърждава въ истото врѣмя: да и противъ (стр. 164. 4 бр. на Книжницити):

»Патріархъ какво е нѣщо? Единъ патріархъ, былъ кой былъ, е по званіето си епископъ, равенъ на всякій другій епископъ. Патріаршескійгъ чинъ не е особена по висока степенъ на свѣществото. Той не дава никакви преимущества надъ епископскіягъ каквото епископскіягъ—тъ дава «адъсвѣщеническіягъ, или свѣщенническійгъ надъ діаконскіягъ чинъ по степенити на таинството свѣщество. Патріархъгъ е единъ епископъ, равенъ както казахме, на другитъ, нареденъ да държи въ рѣцѣтъ си външното управление на много епархїи за единство и съсредоточване на управленіето църковно на единъ или на нѣколко санджаци».

За да не ся оплакува г. Бурмовъ че не го привеждаме, нѣй молимъ нашити читатели да забележатъ че това е, да, голѣмиятъ габровски богословъ когото привеждаме.

Нъ въ истото врѣмя нѣй молимъ нашити читатели да не ни питатъ да ли г. Бурмовъ е спялъ, сжнувалъ или е былъ буденъ когато е сжчинявалъ горѣизложенити думи.

Защото и нѣй не знаемъ; и белки е възможно че и самиятъ г. Бурмовъ не знай нищо за това.

Обаче можемъ да кажимъ, безъ да си боимъ че ще ся излъжимъ, че г. Бурмовъ е сжчинилъ горнити думи въ трити горѣречени сѣстоянія сир. като е спялъ, като е сжнувалъ и като е работилъ или подобръ като е былъ въ сомнамбулизмъ. Съкой знай че сомнамбулити правятъ тѣя нѣща изведнѣжъ, сир. спятъ, сжнуватъ и работятъ.

Г. Бурмовъ дума че единъ патріархъ е по званіето си епископъ, равенъ на съкой другъ епископъ.

Прочее оня който сжнува ще говори ли подобръ отъ това? и за да говори съ тоя начинъ не трѣба ли да сжнува? На стр. 153, редъ 9 на 4 брой отъ Книжницити, г. Бурмовъ дума че свѣтатъ църква е като общество. Нъ въ едно общество, не трѣба ли да има началници по долини и по горни отъ подолнити? не трѣба ли единъ само по горенъ начинъ, какво то имя и да му ся даде?

Г. Бурмовъ зема ли църквата за едно общество отъ мишки, въ което по горнити ся отличаватъ отъ подолнити отъ дължината на унашкити, отъ дебелината на муцунити и отъ ячавата на зѣбити имъ?

Патріархъгъ не е друго освѣтъ единъ епископъ равенъ на другити епископи!! Нъ, г. Бурмовъ, ще благопозволите ли да ни кажите защо го наричатъ патріархъ? кой е измыслилъ това имя и защо най послѣ въ вселенскити събори вмѣсто да станатъ противъ властѣтъ която патріаршити си даваха надъ епископити на епархїята си и папата надъ сичкити епископи на свѣтъгъ, защо, думае, потвърдиха и упазиха властѣта на еднити и на другити?

Вмѣсто да ни излага безсмѣстно и некаджрио! Седмѣтъ вселенски съборъ, защо г. Бурмовъ не приведе първиятъ? Ще ли благопозволи да ни даде едно габровско растякуване на шестиятъ капонъ на тоя съборъ?

Г. Бурмовъ ще кажъ негли че ако е сжнувалъ когато е пишѣлъ началото на горѣречениятъ параграфъ, не е сжнувалъ като думае че патріархъгъ е нареденъ да държи въ рѣцѣтъ си външното управление на много епархїи за единство и съсредоточване на управленіето църковно на единъ или на нѣколко санджаци.

« За единство и съсредоточване на управленіето църковно на единъ или на нѣколко санджаци!!! » Нъ да говоря чевѣкъ тѣй не можели ся каза че не само сжнува нъ още че и блънува пове че стъ колкото сме мислѣли отъ първо! Истина не можемъ да познаемъ дали Г. Бурмовъ сжнува като папѣдѣнъ или като мюзюманъгъ.

Защото когато Г. Бурмовъ ся събуди ще ся съгласи безъ никакво съмнѣніе че църковното управление на единъ или нѣколко санджаци » е мюзюманско управление »

Послѣ нѣй быхми желѣли да научимъ защо папата не ще може да има едно външно управление на цѣлъ свѣтъ, сжщо тѣй както единъ патріархъ има църковното управление на единъ или на нѣколко санджаци?

А! Г. Бурмовъ! кажете ни, за Бога! на коя страница въ богословіята ви ще намѣримъ църковното управление на единъ или на нѣколко санджаци?!

ИЗГЛѢДЪ НА БЪЛГАРСКИ РАБОТИ.

Цариградъ.

1860 10/22 Юлія.

Глѣдахъ вървѣжѣтъ на Българскити работи и мислѣхъ. Мислѣхъ и разсѣждахъ и за краснѣ счетъ долнити забѣлжванія ми останаха въ джебѣтъ.

Единъ прѣли стогодишенъ сатиристъ рѣче: « отъ сичкити животни на свѣтъгъ човѣкъ е най извѣлянъ ». Требаше това да ся исполни за да има право сатиристѣтъ; другоаче той самъ бы былъ извѣлянъ.

Невъзможното си е невъзможно. Горко на оногова който иска да го постигнѣ! Ако

бѣхне създадени само да страдаме, естеството ни, сжществото ни бы было много за оплакване. Благошастіето, вещественно благошастіе, истинна, несъвършено, мечтателно е цѣлѣта на човѣка въ тоя свѣтъ. Природни ни чувства клонятъ тамъ, ний имъ отваряме свободенъ пѣтъ.

» Сичко което до днесъ направихме е много добро, много похвално и ако щешъ най отлично. Това доказва высокити ни чувства. Нѣ требаше ли да дадемъ свобода на егонизмътъ, на страстити, на частни интереси? И ний вѣрваме че сичко ся е свършило, сичко наредѣно. Запри ся дѣте! Погледни на около си и ни кажи дѣ сме!

» Нидѣ! пріетелю, нито на еднаа десетина на пѣтътъ. Тоя пѣтъ не е който води дѣто искаме да идимъ. Презъ другитъ не поемъ ли да минимъ, нека ся върнимъ».

Тыя сж забѣлжаваніята които единъ пріятель въ тая столица ни съобщава. Съкой ще отберѣ тежестѣта имъ, значеніето имъ, а най повече оныя който познава положеніето.

Единъ другъ съотечественникъ отъ ... (че казвали отъ дѣ е!) дума сбогомъ на грцката патрикана, на грцкити дякони, архидякони, и джумлемисъ грцки бради. Вскрѣчва ся послѣ бързо на облацити и ги чака тамъ горѣ предъ страшнитъ сѣдѣя. Да не закачаме тоя миренъ, чувствителенъ съотечественникъ. Той е въ правото си»

Той е самиятъ между насъ който излѣзе по горѣ отъ виноватити и който, въ истото врѣме веселъ и наскрбенъ, отива да иска правдина за толко лошавини. » Мисли ли грцко то патріаршество, дуля тоя патриотъ, че само насъ Българи е хвърлялъ единъ разгнѣвенъ Богъ на голата тая земля, за да бѣднимъ душевно, морално и денежно орждіе на патріаршеското намѣреніе и на неговото съдружно благоденствіе? »

Това е подлогътъ му, протоколътъ му. Нѣ утѣшава ся само да чуй Господа страшно да изговорѣ пріидите къ мене» а на грцкити: «идите въ дявола». Това му е надѣждата; нека го ублажимъ; звѣтътъ му, съ заглавіе » какъ грцкото патріаршество» е отъ 26 Маія»

Колкото за насъ, съ вещественъ животъ, нека слѣзимъ на тая» гола земя» и нека сѣднимъ пискити ѣ дѣла»

ловчанскити училища сж както сичкити български работи: небрежени. Състояніето имъ е отъ най окаянити и гражданити нито хвърлятъ погледъ върхъ тѣхъ. » Както

Маія, за училищата че скоро ще упростѣтъ то ся испълни. Нашити Ловчани не стѣпѣтъ твърдѣ умно за училищнит наредби. Тѣ испълниха пословицата » отъ трѣтъ че на глѣкъ» сиречъ доведоха си учитель за долнекрайското училище който знай на българската граматика само имѣто, а да я предава ... даще господъ! Нѣ то отъ що стана? ето да видите:

» Нашити ловчани обичатъ да ся надпреварятъ за какво и да бы было нѣщо, было търговія, было за слава — преди двѣ години долнекрайцити си поприправиха една черкова. Каква черкова? голѣмо нѣщо! по единъ синъ обръчъ около каманнити стѣлпове. Това като видѣха на горнекрайцити имъ ся стори че Долнекрайци сж образоваха и не загубиха врѣмя и тѣ по подобно да ся образоватъ. Тая зима почеха си черковата да я поокрасятъ дѣто потрошихъ малкото си парички. Като имъ ослабна каската почеха си да трѣсятъ ученъ мѣжъ за 4—5 хиляди гр. който не струва ни дула тютюнъ. Блазѣ имъ черкова правятъ, училище развалятъ.

» Сега по Димитровъ день ще е редѣтъ на долнекрайското училище да ся разваля. Г. Янко е цѣненъ до тогава, а още преди шесть мѣсица, сж захортували долнекрайскити сѣновници да му кажатъ да си търси мѣсто. Ами тѣ какъвъ ли ще доведѣтъ? Тѣ думатъ че имъ е доста единъ подучителъ. Чевъ дѣцата имъ ще ставатъ попове».

Една друга дописка отъ Свищовъ, 30 Маія, ни потвърждава това зло състояніе на Ловчанскити училища и голѣмѣтъ дембелѣкъ на чорбаджити относително за тѣхъ. Дѣцата, безъ учебно прибожніе, ходяли изъ улицити и чърпали това учение и тая нравственостъ, достойна за единъ такъвъ градъ. Бащити имъ сж обѣщали че ще имъ доведѣтъ единъ главенъ учитель, за да имъ вѣдяхъ (съ бурія ли?) нѣколко страници язици. Какъвъ былъ той даскалъ, още никой не го видѣлъ въ градѣтъ.

Ний сякаме да знаимъ че тоя гладенъ учитель съ много язици е с м а р л а м а въ Сливненското » Иди питай и сѣдр. » Ще е желателно тая компанія да не забавя тѣй мюшюринти си и най повече една такава чудовита стока съ много я з ы ц и.

Ако е съ много язици, тоя учитель ще е безъ никакво съмнѣніе, и съ много уста. Тогава горко на пресполвената касса на ловчани!

Въ Карнобатъ изхвърлили имѣто на фанаріотинѣтъ вѣздица»

Отъ котелъ писали на Велсамина да не

дохажда вече въ село то имъ

Обичаме да глѣдаме между нашити Българи искрено расположение къмъ народнит работи. Нашити съотечественници въ Влашко ни даватъ това утѣшеніе, и тѣ, съ особено съчувствіе, приѣмали сѣко извѣстіе относително за черковнитъ ни въпросъ и за сѣко Българско напредване. Съ това само не ся ограничаватъ: тѣ сж готови да зематъ дуйствително участіе въ сичко нѣщо.

Познаваме намѣреніето имъ за съгражданіето на една Българска църква въ Галацъ. Ако вѣрваме разказваніето на единъ пѣтникъ, дѣлото вече ся турило въ дѣйствиѣ. До сега тѣ събрали до три хиляди австрійски жѣлтици, само отъ 18 души; купили мѣстото дѣто ще въздигнатъ това свято здание. Дору и Г. Е. Георгіе въ пожъртвувалъ значителна сума и именно 150 жѣлтици. Отецъ Арх. Максимъ Райковичъ, Г. Г. А. Юрдакевъ отъ Свищовъ, Бр. Аврамовичъ отъ Свищ. В. Добровичъ, П. Х. Маршовъ отъ Лѣсковацъ А. Х. Георгіевъ и К. Тодоровъ отъ Свищовъ сж оныя изъ между нашити еднородци въ Галацъ които полагатъ по голѣма дѣятелностъ въ това предпріятіе.

Галацъ, който брой доста голѣмо число Българи бѣше лишенъ отъ едно училище и отъ една църква Български. Съотечественниците ни разумѣха тая нужда и я зеха въ уваженіе. Преди не много врѣме, дѣятелнит имъ рѣцѣ и великодушнит имъ сѣрца съставиха и наредиха училището си, и днесъ, не ся боимъ да го кажимъ, то е въ найотлично състояніе. Това е за нравственото и умното развитіе.

Вѣронсвѣдната страна не имъ избѣгна изъ рѣцѣти. Намѣреніето стана, рѣшися, и дѣлото ся туря днесъ въ дѣйствиѣ. Нека ся надѣваме слѣдъ малко да видимъ въ тоя градъ, че нашата народностъ приѣма мѣстото което ѣ ся пада и почетѣта която заслужава»

Срамотно ни е да кажимъ сжщото и за Цариградскити Българи. Повече отъ петъ години Българското училище при фенеръ сжществувѣ, сжществувѣ, истинна, нѣ като скелетъ. Страхъ ни е да го погледнимъ срамъ ни е да говоримъ за него. Ний по обичаме тыя селски училища които сж въ добъръ редъ, нежели жѣлостната тѣмница въ фенеръ наречено Българско училище, дѣто измамени бащи пращатъ чѣдата си да губятъ зѣтнит часовѣ на младостѣта си и да гребѣтъ чудовито учение.

» То ще ся управи, викатъ отъ дѣрѣни цариградскити егонисти, ще ся управи; НИИШЕ отредимъ комисія за това» Колко сж

страшни и джливни предъ насъ тия ЦНИ и тия бждни врѣмена. Единъ мѣсць ся мина отъ когато ся говори за комисія; да не бърземе, още много мѣсяци ще ѝ слушаеме гласъте; до толко е истина че тукашнит егонисти сж недостойни. Нека ни рѣчатъ послѣ че нападаме врѣхъ личности, че коримъ, че хулимъ. Базъ-Капанъ е отворенъ, сжщо и Българското училище; нека съкой разлѣда и дойде тогава при насъ.

Новинити ни отъ Битола, 12 Маія, не можатъ да бждатъ по пріятни. Тамошнити ни Българи предприехи да основатъ едно Българско Читалище. Съставянето му сж рѣшило, съгласило и подписало. Ето съгласіето:

• Долоподписанити се обричаме чрезъ нашата помощъ да обдържаме едно общо читалище Българско въ косто да има Български вѣстници и отъ други още разни язици, така и една книгохранителница отъ Български книги и отъ други списанія на разни европейски язици.

• Бълежка. 1. Който помогни испърво повече отъ 500 гр. ще бжде членъ основателъ и ще има право да дава гласъ за читалищни работи додѣ е живъ.

2^о Който плати 60 гр. на година ще да е членъ спомагателъ и ще има право да дава гласъ за читалищни работи за една година само.—Щомъ като ся събере нужна та помощъ, ще ся нареди една наредба, по която ще ся води общето Българско читалище.

Това съгласіе сж подписало отъ градоначалинцити и слѣдъ малко ще ся нареди предмѣтътъ му. Въ това предприятие, най голѣми старанія полага Г. П. Димковъ Разевичъ, който сж училъ въ Атина и Виенна. Наистинна любовитно е и похвално че тся момъкъ не си е изгубилъ народнит чюства въ единъ градъ, дѣто пмаме да оплакваме тоякото погърчени съотечественици.

Колкото за читалището, ний даваме отъ сега одобреніето си и бѣхит свѣтвали нашити съотечественици въ Битола да йостоянствуватъ въ това полезно дѣло.

Единъ дописникъ отъ незнамъ дѣси ни натакба че сме исхвърлили горня Ряховца отъ Славенското число! Има си правото. Ний сме исхвърлили Ряховца, както и сичкити Български градове, отъ Славянското число, и ги считаме въ Българското число.

Той ни съобщава още нѣкакви важни работи. Нека приеме благодареніята ни; нѣ додѣто не туря имяго си подъ дописката си той нече ся види въ стѣлповети на лстѣтъ ни.

Единъ другъ отъ Габрово ни съобщава

нѣща за обнародваніе. И нему ще кажемъ че безъ подписа не ги приемаме.

Новинити ни отъ Пловдивъ 4 Юнія, ни извѣстятъ че тамошнити грѣци сж хвалили че направили жалба, която чрезъ пловдивскіятъ французски консулъ щели да подадѣтъ на Н. В. Наполеона за да си оплачатъ отъ българити. Незнаимъ какъ ги е пріелъ Отонъ, та днесъ бѣгатъ при Наполеона!

Кафганджискіятъ грѣци еснафъ въ Пловдивъ былъ до сега като надзирателъ на еданиъ Български манастиръ и съ Гюмюшъ Герданоглу го събличили отъ тріисѣтъ години на самъ. Сега като отпаднали отъ настоятелството, тѣ задръжватъ нѣкои си манастирски шеове и не рчатъ да ги дадѣтъ. Работата ся принесла на меджлиса.

Увѣрватъ ни отъ Търново, 31 Маія, че отъ нивдѣ не давали на владиката понтія. Това повѣденіе е неизбѣжното, нужното слѣдствіе на Великенското приключеніе; нѣ търновци сж дачечъ да иматъ чясъ въ него.

Видия че Пиротчанити направили единъ мазаръ въ когото изложили злоупотребленіята на фанаріотскіятъ си владика. Съобщаватъ ни поглавнити отъ тия злоупотребленія:

1^о Зимъска една мома сж уженила за едно момче. Момчето обявило въ послѣдніятъ вечеръ че было попереди непразо отъ владика та който му далъ дѣкъ за да исхвърли дѣтето. 2^о На 14 Марта направилъ солонски грѣхъ съ едно момче 14 годишно което ходи на училището. 3^о На 22 сжщип, спалъ съ двѣ дѣвойки едната отъ Софія другата отъ Пиротъ. 4^о На друга една дѣвойка, непразна отъ него далъ дѣкъ за да исхвърли дѣтето. Нѣ то было отрова; дѣвойка та умрѣла.

Съ жалость и съ затворени очи отъ срамъ излагаме тия нѣща. Нека нашити читатели ги четѣтъ съ сжщото расположение.

На 3 Юнія трѣгвали отъ Тулча, по заповѣдта на тамошніятъ Канмакамшиъ 6 лица за Руссе дѣто Н. Пр. Вали паша ги вика. Тия лица иматъ пѣдномощно писмо отъ страна на народътъ, и щели да ся представятъ отъ Руссенскіятъ паша на Н. В. Великіятъ Везиръ. Отъ друга страна, слухъ сж раздало въ Тулча че Н. П. Вали паша плалъ въ тоя градъ, и приготвленія ставали за да го посрѣшнатъ.

Читателити ни знаятъ че причината на това виканіе, сж интегрити които послѣдствахъ отъ страна на фанаріотинѣтъ за исхвърленіето на имято му отъ нашити съотечественици.

Въ село Харакелъ, Сакченска каза, селяни сж съгласили да направятъ една църква. За фирманѣтъ отпразили сж до тулчанскіятъ владика Діонисій. Той имъ поискалъ три хиляди гроша. Слѣдъ многого пазарлъци, слѣзълъ на 1,000. Условіето было да му ги платятъ кога приематъ фирманѣтъ и дали записъ. Фирманѣтъ дошелъ най послѣ, и, спротивъ условіята на записѣтъ, Діонисій имъ поисталъ 1800 гр. ушъ че толко похарчилъ за да го извади.

Селянити отказали и искали той да почита записѣтъ; той ги запрезълъ. Тогава фанаріотинѣтъ праща протосингелътъ си съ едно запитіе въ рѣченната каза за да събира мылостыня за харакелската църква. Една сума отъ 7-8 хиляди была слѣдствіето на тая постѣпка, сума която фанаріотинѣтъ усвоилъ. И сега иска още 800 гр. отъ селянити за фирманѣтъ когото не имъ далъ.

Приехме исторически подробности за нѣколко манастири въ Пловдивската каза. Ний ще ги обнародваме слѣдствено.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

ПИРОТЪ 29 Маія.

Веригы-ты, съ които адека-та фанаріотска политика бѣше обковала Българскій народъ, та не можаше да шѣвне, ся прѣснахъ вече на прахъ и пепель. Главна-та бръвна, на коікто вислѣхъ и ся дрѣжяхъ тия фанаріотски верпгы, ся прѣсна на кѣсове отъ Великенский ударъ, който ѝ нанесохъ Цариградскы-ты Българе, и тряскъ-тъ отъ распаданіе-то имъ стрѣсна заспалый отъ лнтаргыческы снѣгъ нашъ народъ, койго освободенъ отъ тяжесть-тъ и адска-тъ сила на досеташин-ты си обковы, отджина си малко и показа знакове за народенъ животъ.

Доказателство за това привождамъ внезапно-то промѣненіе и движеніе на духоветы по околыш-ты мѣста, както и по други-ты мѣста на наше-то отечество, отъ които ся пѣлнѣтъ стѣлпове-ти на Българіѣ сж дописки за тѣхъ работѣ.

Всждѣ българе-ти четятъ и поринватъ отъ мило-то си отечество северно-го фанаріотство, което не зима ни отъ черковни правила ни отъ естествени закони ни отъ царски заповѣди. Най-послѣ и Пиротчане-ти показяхъ, че не сж толкова загубени въ отношеніе на народность-тъ, колкото ги мислятъ други-ти имъ съотечественици.

И Пиротскій фанаріотинъ, Пиротскій кажи Неронъ, кажи Сарданапалъ, Негово прѣомръсіе Г. Антипъ си обра круши-ты. Днесъ

ся изхвърля мръсно-то му имя изъ черковъ, и слѣдъ единъ молитвъ за Н. В. възлюблен-ни царь Султанъ—Абдулъ—Меджидъ ся спомяна негово священначальство въ народнѣ-тъ българскѣ черковъ въ цариградъ Г-нъ Иларіонъ. Слѣдъ отпущъ отъ черковъ всички жители ся събрахъ въ училище-то, дѣто еднородно рѣшихъ, да кажѣтъ на Антима да си иде, отдѣто е дошълъ, а ако ся противи, да го изгонятъ отъ града сп. Като ся извѣсти това общо рѣшеніе на Антима, той поиска да му дадѣтъ три дни ваде да ся побере и да си иде, което ся пріятъ. То ся знае, че въ това рѣшеніе той ще ся маже да развали съгласіе-то на жители-ты, най-много като пма на свойъ странъ двама изядници чорбаджіи, нъ *tarde poste festa cantare* Пиротчане си онекохъ работнѣ-тъ добръ и направихъ два махзара: единъ за царско-то Правительство и другъ за Българскій священначальникъ Г. Иларіона въ които излагатъ причини-ты, за които изхвърлятъ, както грѣхъ патріархъ, тага и испратенъ имъ отъ него епископъ, на който злоупотрѣбленіа-та и гнуснѣ-ты дѣла немогатъ да ся опишѣтъ, и просятъ еднороденъ пастыръ и народни іерархій.

Азъ съмъ увѣренъ, че рѣшеніе-то на Пиротчане-ты ще ся увѣчае съ успѣхъ, само имъ молихъ да добро постоянство.

Говори ся, че като си иде, или като ся испиди Антимъ, Пиротчанети шѣтъ задѣгнѣтъ да овраятъ много работи, а най-много да наръдѣтъ училището си, и да поправятъ фанариотскити подлизурки и народни изядници чорбаджіи.

Слушаме, че Н. В. Великий Везиръ въ обыкленіе-то си шѣлъ да доиде и въ Нишъ нъ незнаемъ да ли ще ся отбіе и въ Протъ. Ако стане това, жители-тъ ся готвятъ да го посрѣщѣтъ и да ся оплачатъ и прѣдъ него отъ испиденъ си епископъ и отъ изядници-ти си.

Единъ овчаръ отъ Высока.

—0—0—

РУССЕ 13 Маія 1860.

Господине Д. Цанковъ!

Въ Цариградъ.

Бѣхъ оставилъ нѣколко време да ви напиша и съ това нѣкакъ искахъ да ся предоварѣмъ отъ клѣветы които ся правѣтъ на корреспонденты ви като ви съобщаватъ безпристрастно работы и случкы. А още повече искахъ да присекъ корреспонденты си съ надѣждѣ дави ся събудѣтъ и други отъ Русенцы та да ви корреспондирѣтъ. Видѣхъ напоследѣтъ чи това было на

празно и че вмѣсто нашии съграждани да ся не пробудѣтъ отъ литаргіята въ която лѣжѣтъ, тѣи напротивъ заспиватъ още повече и споредъ това и училището ни въ по-окаянно състояніе достигъ каквото и е достигвало.

Въ таково състояніе като ся продължава училището ни и като глѣдѣтъ хладнокровіе въ първѣтцыты, нашии тѣи млади отъ пламени ревности и родолюбіе побудени, бѣхъ ся събрали преди нѣколко време и бѣхъ предложили да повѣрѣтъ управленіе то на училището тѣмъ гдѣто съ помощъ тѣи съдѣйствието на старостити еснафскы да ся уллучи днешното неприяно състояніе на училището ни.

На това предложеніе на млади-ты, първенци-ти въ первый пѣтъ удобрихъ съ подписы си и при това ся обѣщахъ писмено да спомогѣтъ вѣщественно; тѣи сѣщо и старостити еснафскы удобрихъ и ся благодарихъ като похвалихъ ревность тѣи на млади-ты, тѣхныи чада. Нъ зашто на всяко добро дѣло ся случѣва и припятствіа, тѣи сѣщо ся явихъ припятствіа и на това предпріятіе и слѣдователно обавихъ да ся положи въ дѣйствице.

Тѣи припятствія ся прѣвяхъ отъ нѣколко лица неразбрани и недоброжелатели, на които имена та трѣбаше да ви опиша за да ги упознае публиката, нъ зашто нежелая да не ставѣтъ смѣщенія и оуразы, за сега ги премѣлчавамъ за да видѣтъ и СЯ СЪЗЕМѣТЬ ОТЪ НЕЧУВСТВИТЕЛЬНОСТЬ тѣи въ които ги е докарало дълбокото имъ невѣжество; аколи постоянствувѣтъ съ истѣтъ упорность и слѣдѣтъ да интригуютъ, тогава нека бѣдѣтъ извѣстни тѣи лица като ще бѣдѣтъ не послѣ много време обнародуванъ писмено и на драматизмъ и тогава жално ми е че ще останѣтъ доста посрамени и записани въ Българскѣтъ лѣтописъ за най-голѣмы интриганти и протѣвници на Българско то просвѣщеніе.

Нашии млади обаче съ всичко то припятствіе на тѣхъ неразбрани не ся отчаяхъ, ами непрестанно слѣдѣхъ да изыскуватъ като добри патріоти одѣлотореніето на доброто имъ намѣреніе и слѣдователно опитноженіето на донимѣшиятъ имъ бѣркотѣи въ общенезнѣтъ дѣла на отечеството ни. Отъ другѣ странѣ обаче нѣколко то мпна противници, които или отъ корытолюбіе или отъ егонизмъ не търпѣтъ да поставѣтъ млади епітропы, тѣи казувамъ нѣколкото мина които сѣ само тропца, не преставѣтъ да привлечѣтъ послѣдователи отъ

тѣмъ подобни преставѣ гдѣто съ всякъ възможность да ся неодѣлотори работата, отъ коя то тѣи вѣщественно и нравственно губѣли. Глѣдайте родолюбіе, глѣдайте безсѣвѣстность! Въобразете си ги като за най-първы фанариоты и фанариотскы межерета.

При тѣи не ще прискочѣмъ да ви кажа чи и нашии фанариотити епископѣи ни Сынесій (!?), нъ що казувамъ епископѣи ни, той не е нашъ епископъ ами е фанариотскіи епископъ и слѣдователно злоупотрѣбително и насипствено е былъ до нѣмѣ при насъ. Азъ ся чудѣмъ като Русчуклія, какъ нашии съграждани не сѣ побудѣтъ и видѣтъ що ся върши по околнѣты мѣста отъ тѣхныи ели родцы, та да ги подражѣтъ и тѣи! какъ търпѣтъ толкова равнодушно омирисанъ фанариотити и мързеливъ лжепастыръ; какъ търпѣтъ вече да слушатъ въ църкѣи между Богослуженіето което ся извѣршова на Българскіи, да ся смѣсѣтъ и грѣци тѣи да ся осквернява църквата! А! наистѣи много е срамно да бѣдѣтъ до толкова равнодушни Руссенци-ти и да не подражѣватъ примѣра на братіята си.

Цариградскити Българи които сѣ достойни за высокопочтаніе и уваженіе и които ще бѣдѣтъ описани и овѣнчани съ лавровы вѣнцы отъ исторіѣтъ и потомството ни зашто быдохъ достоинъ да ни покажѣтъ примѣра да изгонѣтъ отъ църкѣи пмято грѣцко-патришко и слѣдователно въ царуваніето на боговѣнчанныи ни царъ-баща Султана да възродѣтъ Българското духовенство и іерархіяи ни. Тѣи нашии братія казувамъ, ни отърѣхъ вече отъ робството на фанариотското злоправно духовенство и отъ стражъ на цѣлъ Българскіи народъ рѣкоположенъ за първосвященникъ Г. Иларіонъ (нѣкогдашній епископъ Макаріополскіи) ся припозна уже отъ всичкыты българи.

Отдалечихъ ся доста отъ предмѣта ся. Г. Сынесій!?! мързеливый врагъ българскіи ако и да ся подписѣмъ и да удобри предложеніе то на млади-ты и ако и да ся обѣща да спомогне съ пары, отъ другѣ странѣ дѣятелно работи за да не ся положи въ дѣйствице ами да върви тѣи каквото е вървѣла куца, кіорава, затова и нѣколко простѣи повѣлкалъ съ себеси и тайно работи за развала; а пакъ удобреніето което изразилъ и общаніето за пары, ги направилъ отъ хорски срамъ. Глѣдайте чи и срамъ познавалъ тоя фанариотити; аферистъ! Да му имѣтъ молитвѣтъ нашии хладнокровни Русчукліи.

Постоянни на доброто си намѣреніе рече-

нити наши млади не сѣ оставиха доло, до-
гдѣ не видѣхъ да се положи въ дѣйстви-
е.

Тѣй прочее на 11 Майй като се празнува
сѣ голямо тържество празникътъ на Бъл-
гарскитѣ Просвѣтителѣ и равноапостоли св.
Кирила и Методія и слѣдъ свършеніето во-
досвященіето направено въ училището ни
въ присѣствие на многочисленно множество
народъ, като се казѣ слово отъ главниѣ уч-
ители Г. П. Дамяновъ сходно на празникъ,
подиръ това се казѣ и друго едно слово
отъ едного отъ младиѣ П. Златовъ побу-
дително и молително за да се тури въ дѣй-
ствие него дѣнь многовременното имъ же-
лаше за доброто на училището. Подиръ то-
ва се пѣхъ и пѣснь благодарителна и мо-
литвенна за здравіето на Н. В. Августѣй-
шиѣ нашъ царь и баша Султанъ Абдулъ
Меджитъ ханъ ефендимисъ; за Н. В. Х. Ха-
лпъ кямили паша ефендимисъ достопохвал-
ный и правдолюбивѣйшиѣ нашъ губернаторъ
и най послѣ за всичкиѣ попечители и лю-
бители на нашето просвѣщение.

Най послѣ прочесъ тѣй както бѣше наро-
дътъ събранъ (освенъ нѣколкумина мю-
зевпрѣ които избѣгахъ и сѣ това мисляхъ
той пакъ да развалятъ работата) разыска
ся работата и безъ повече отлаганѣ, едно-
гласно рѣшихъ и опредѣлихъ новѣ епи-
тропы на училището 8 мина сир. 4 отъ по-
старитѣ и 4 отъ младиѣ, а именно Мих.
М. Мариновичъ, Ангелъ П. Ангеловъ, Иванчо
Ангеловъ, Илія Стояновъ; Стефанъ Игнаті-
евъ, Петъръ С. Златовъ, Евстатиѣ Г. Цона-
ковичъ и Теодоръ Марковъ. Тѣмъ на сѣщя
часъ се направи и подади и писмо пълно-
властно, сѣ кое то отъ днесъ нѣтатъкъ се
опредѣляватъ за училищны попечители.

Въ избраніето на горныѣ лица ако и да
ся явихъ противленія, нѣ на всичитѣ тѣхъ про-
тивницѣ имъ се расправи както трѣбаше и
тѣй започватъ вече новоопредѣленитѣ епи-
тропы. Тука трѣбѣ и нѣкои лица да изложѣ
сѣ чернѣ краснѣ, лица разумѣвамъ противни
на избранитѣ—нѣ като трѣбѣ да желайме
мира и любовтъ и слѣдователно съгласіе
свършовамъ до тука, и молихъ всѣхъ
сърдечно добръ успѣхъ и братско съгласіе
на новоопредѣленото попечителство за да
достигнатъ цѣльтъ си и одущатъ окаяното
сѣстояніе на училището ни! Давно прочее
сѣмъ щастливъ да ви съобщѣ дѣлата му и
слѣдователно многожелателныѣ плодове—

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Пиятъ отъ Лондонъ Юнія 7/26
Майя:

Ето нѣколко извлечения отъ слово-

то което лордъ Жонъ Русселъ изрѣ-
че въ Парламентътъ и въ което ми-
нистрътъ на иностранныѣ дѣла въ
Англія съкрѣпява рѣшеніето на въ-
просътъ когото Руссія поддигна отно-
сително за сѣстояніето на христіани-
ти въ вѣстокъ.

Споредъ риторѣтъ, нито не може
да има повече важность отъ разниѣ
предложенія които русското прави-
тельство направи. Когато тѣ сѣ пра-
тиха до правителството на царицата,
то обяви че не пріело рапортитѣ кои-
то му позволяватъ да кажи че «дне-
шното положеніе на провинциитѣ е не-
търпимо». Кабинетътъ нема предъ о-
чити си никакъвъ рапортъ който да
му даде да види това нетърпимо пра-
вленіе и това строго притесненіе кое
то сѣкога русското правителство е
представяло сѣ толко постоянство от-
носително за христіанитѣ, подданици
на В. Порты. И при това, риторѣтъ
дума че чѣлъ сѣ вниманіе разниѣ
рапорти които сѣ пріели, и още рас-
питалъ лицата които идѣтъ отъ Тур-
ція и които были въ служби при Н.
В.

«Относително за новото нареж-
даніе на показанитѣ провинциѣ, мини-
стрътъ на иностранныѣ дѣла въ Ан-
глія дума че отговоръ станало че е сѣ-
всѣмъ невъзможно, като се разгледѣтъ
главнитѣ начала на Парижскіятъ трак-
татъ отъ 1856, да се припознаѣ на-
чалото за едно ново нареждане. Пар-
ламентътъ помни че чл. 7 отъ париж-
скіятъ трактатъ покровителствува и
упазва цѣлостта на отоманската им-
перія».

«Чл. 8 обявява че ако, въ коя да е
епоха между В. Порты и друга нѣкол-
ко отъ подписанитѣ сили на трактатътъ
се поддигнатъ разногласія които да
можатъ да смутятъ пріятелскитѣ сно-
шенія, тогава Турція не ще е длъжна
да притече до оржжіята безъ да сѣ
помогнѣ, сѣ помощта на другитѣ сили,
да доведе едно примирително рѣшеніе».

Деветіятъ членъ не дава, въ никой
случай, на никоя отъ силитѣ, право

да се мѣси въ сношеніята между Н.
В. Султанътъ и подданицитѣ му, или
въ вътрешното управленіе на импе-
риятъ му».

„Лордъ Жонъ Русселъ излага че
австрійското правителство сѣ сѣщиятъ
духъ рѣкло че си предлагало да упазѣ
независимостта и цѣлостта на Турція:
и, въ истото врѣмя, приложило че ис-
кало, чрезъ неговото сѣ вліяніе и
чрезъ опова на другитѣ сили въ Ев-
ропа, да се мѣчи да махнѣ причинитѣ
които можатъ да причинятъ лошото
слѣдствие за което се говори.

»Отговорътъ на Пруссія слѣдува
риторѣтъ, не бѣ много различенъ,
тя обяви че като нѣма консули, нито
агенти въ Турція, тя имала нужда да
се увѣри повече връхъ тоя подлогъ;
и французското правителство пита ан-
глійското какво е мнѣніето му.

»Г. Тувнелъ обявяваше да знаѣ,
отъ понятіето което ималъ за Турція,
че голѣми злоупотѣбленія сѣществува-
ли. Той обаче мислеше че можи да се
намѣри цѣръ който като причини бла-
гополучіето на Султановитѣ поддан-
ници, ще даде въ истото врѣмя пове-
че сила на отоманската имперія». Ри-
торѣтъ мисли че мнѣніето на г. Тув-
нела трѣба да има тяжесть относител-
но за цѣроветѣ които ще се пріематъ.
Нѣ г. Тувнелъ показваше въ истото
врѣмя почетѣта си за началството
на Н. В. Султанътъ което началство не
трѣба нито да се смали нито ослаби.

«Ето, дума лордъ Жонъ Русселъ,
относително за предложеніето, което
иска да стане распитваніе, мнѣніето
на кабинетътъ на царицата.

«Кабинетътъ рѣче че, ако Султанътъ
мисли христіанскитѣ консули или а-
генти да участвуватъ въ едно рас-
питваніе, ще е расположенъ да раз-
гледѣ работата сѣ сѣщиятъ начинъ;
нѣ ако напротивъ мисли че тѣ не мо-
жатъ да участвуватъ безъ да умалѣтъ
началството му, кабинетътъ не былъ
расположенъ да изискува едно такова
нѣщо отъ страната на независимитѣ

самодържецъ на когото иска да поддържа началството...

„ Съръ ханри Булверъ на когото вліяніето непрестанно ставаше не само да поддържа началството на Султанъ тѣ и да улучши доброденствіето на турскити народи, нѣ който още, споредъ риторьтъ, сѣкога слѣдува найразсуднѣтъ вървежъ на тая цѣль, и който, отъ начиньтъ съ когото даде съвѣтити си, придоби едно голѣмо вліяніе врѣхъ сичкити турски министри въ служба, сѣръ ханри Булверъ, мысли че едно распитваніе е нужно, нѣ требало султановити агенти да го направятъ. Случи ся преди малко промѣнѣ въ турското министерство и министрътъ койго на предъ бѣше В. Везиръ ся възведе изново.

» Францускіятъ посланиникъ въ Цариградъ съвѣтѣва В. Везиръ да обиколи той самъ Босна, Румелия и България, съ пълна власть отъ Н. В. Султаньтъ за да накажи виноватити и да тури цѣръ на злиниити които сѣществуватъ, както подобрь сѣди. Сѣръ ханри Булверъ и рускіятъ посланиникъ сѣ съгласили на това мнѣніе и правителството научи днесъ че тая мѣрка ся зела. Турскіятъ посланиникъ му извѣсти че Султаньтъ спѣшилъ да приеме това мнѣніе, и че В. Везиръ ще обиколи тия провинціи. Риторьтъ мысли че като руското посолство ся склонило на това мнѣніе, князь Горчиковъ ще го подобно одобри.

« Министрътъ на иностранныи дѣла върва вѣрно че станало въ тия послѣдни години доста голѣмо промѣненіе, промѣненіе на добро. Сѣръ Ханри Булверъ обявилъ че, отъ кога то е въ Турція, видѣлъ твърдѣ значителни улучшенія, ако и да не е още задоволенъ отъ днешното състояніе на работити».

Походьтъ на Гарибалди слѣдва да занимава духовети въ политическіятъ свѣтъ. Движеніята които ставатъ въ Италия сѣ важни.

Послѣднити новини отъ Виенна подтвърдяватъ новината за излизаніето на

царскити вонски тѣ Палерма. Тѣ сѣ отправяли къмъ Мессина. Осемъ стотинь самоволници тръгнали отъ Ливорно за да идатъ да спомогнатъ сичилинскіятъ бунтъ; други три хиляди сѣ готовяли въ Генуа съ истото намѣреніе. Страхуватъ ся отъ друга страна да не стапи нѣкакво движеніе и въ Калебра, и триключеніята които ставатъ въ Сицилія причинили голѣмо безпокойствіе въ Римъ.

Една депеша отъ 2/14 Юнія извѣстѣва че двѣ кораби които тръгнали на 9 съ 800 самоволници за Сицилія сѣ уловили отъ неаполски кораби преди да излѣзатъ на сухо. Тия сѣшити приключенія насилзватъ Австрійското правителство да зема по голѣми мѣрки и да умножава военнити си сили, въ италианскити провинціи. Тѣй увѣряватъ че доста голѣми отдѣленія вонски сѣ пратили въ тая посока и че други зели заповѣдъ да ся готвятъ да тръгнуватъ. Отъ друга страна още не ни ся върва че е допрѣла до разпра, като глѣдаме точнити увѣренія на франція относительно за завладеніята на Австрія въ Италия.

Като тия случки ставатъ въ Италия въ граници ѝ, неаполскіятъ царъ прави дипломатически приговори. Неаполското правителство поискало не само западнити сили да ся смѣсятъ, нѣ още и петъ тѣ голѣми сили. Прѣва, Англія отказала. Другите сили и тѣ не рачили да ся смѣсятъ. Императоръ Наполеонъ отговорилъ че едно ходатайство было възможно само между двѣ сили и че искатото ходатайство треба дѣ съдържава припознаніе то на революція та.

Лордъ Жонъ Русселъ ся обѣщалъ да поржия на Сардинія да не поддига смутни въ неаполскити провинціи. Други ти сили сѣ съгласили на тая постъпка.

Сардинското правителство ся занимава да уголѣми морскити си сили. Освѣнъ голѣмити три кораби които то има, една голѣма фрегата ще може

слѣдъ нѣколко мѣсяци да ся свърши и да ся тури въ състояніе да служи. Двѣ други фрегати ся правятъ още една на Генуа, другата на Ливорно.

Въ засѣданіе то на парламентьтъ въ Англія, 8 Юнія, станало въпросъ за поставяніето на едно англинско консулато въ Римъ. Лордъ Ведхусъ отговорилъ че не му было врѣмято, нѣ ако папата поиска изново това да ся извърши, англія ще прати безъ никакво съгласіе единъ представникъ отъ своя страна.

Една детеша отъ Лондонъ, 6/18 Юнія увѣрява че конференціята която станала между Наполеона и между германскити князове, ще има добри слѣдствія за мирьтъ.

Виенската газета дава счетъ на второто засѣданіе на свѣтътъ на Имперіята и обнародва официалнѣтъ листъ на двайсѣтъх и единъ членове на комисіяга отредена за разглѣдваніето на бюджетьтъ. Сѣщиятъ вѣстникъ извѣстѣва че контъ хартигъ, избранъ за членъ въ тая комисія, отказалъ по причина на прекаралата си възрастъ.

Франція избрала лицата които ще управляватъ провинціити които ся съединиха съ нея. Діо, роднина на генеральтъ който са рапи на Солферино е наименованъ префектъ въ Шамбери; Полъзъ д'Ивой, префектъ въ Ниція; Г. Варинвилъ съ Аннеси.

Рускіятъ вѣстникъ *северный вѣстникъ* сѣ накаралъ, тия послѣдни дни да ся занимава съ въпросьтъ за освободеніето на рускити роби. Този вѣстникъ върва че може да потвърди че главнити мѣрци, предложени за тоя подлогъ сѣ приели отъ исвечето благородни депутати. Мѣнотити на това предиріатіе сѣ голѣми истинна, и найповече финансиалнити мѣнотити за една държява, като Руссія. Нѣ колко дѣлото е мѣчно, толко повече сполучваніето ще е заслужно и славно. Прочее, касеа ся за тріисѣтъ милиона православни християни които чакатъ въ Руссія, най драгоцѣннѣтъ имотъ на свѣтътъ и който сичкити европейски народи иматъ наедно съ сичкити хри-

стияни на Оттоманската Империя, сиречь: личната свобода.

Финансиалната комисия която е определена да разглежда бюджета на отоманското правителство слѣдва дѣятелно занимаиѣта си. Отъ нѣколко врѣмѣта тя сѣ занимава на гюмрукътъ.

Новините които идатъ отъ Беруть относително за смущенията които станали между Маронитити и друзити, ни доказватъ че слуховѣти които сѣ раздаваха за тоя подлогъ сѣ уголемени. Тѣя жалостни сѣбни станали само въ едно окръжіе което не е много обширно и което лежи между Бейрутъ и Саида. Борбите станали, както знаимъ, между Маронитити и Друзити, два арапски народи които говорятъ сѣщиятъ языкъ, иматъ сѣщити необразовани прави и различятъ само въ вѣроисповѣданіето си. Първити сѣ християни а вторити сектатори на Казма, иматъ особита вѣра, която още не е добръ позната и сѣ съединени помежду си съ единъ видъ фарматонско съгласіе.

Сичкити подробности съгласно казватъ че нападеніето дошло отъ страна на Маронитити. Тѣ были побудени отъ високото си духовенство и отъ смирити си. Лесно е Маронитскити селяне да станатъ покорни оръжія на началниците си и на князовѣти си когато тѣя послѣднити иматъ неограничена власть. До 2-3 хіляди Маронити тръгнаха отъ Кастраванъ, подъ предводителството на нѣкой си янусъ Шехинъ, като обявили че намѣреніето имъ было да испадатъ съвсѣмъ Друзити изъ гората. Слѣдствието на тоя походъ было опасно за тайфата Шехина, който слѣдъ като изгорили Друзскити къщи на Бейгишери сѣ събрала при Меттенъ съ едно тѣло съставяно отъ нѣколко хіляди християни вѣсточни.

Друзити отъ друга страна не были сами за да сѣ биятъ съ противниците си; гръцити християни отъ окръжіето Шусератъ сѣ съединили съ тѣхъ както и въ 1845.

Една обща битва станала при Солима. Маронитити сѣ оттеглили разре-

дени къмъ брумана и Гентмери предъ три хіляди Друзи. Тѣя послѣднити подирили Маронитити и Гръцити до полето, като запалили брумана и бейгшери и нѣколко други села.

Една друга битва станала въ околностити на Зехла, въ която 45 християни 15 Друзи умрѣли. Нападеніята слѣдвали до 30 Маія и были за полза на Друзити. Числото на раненити между Маронитити заведени въ бейрутъ и глѣдани отъ сестрити милосердія е около стотина.

Гражданскыя управителъ въ бейрутъ сѣ смѣсилъ въ тѣя распри и турилъ войската си да дѣйствува за да пристави боятъ и да предуварди жителити отъ голѣми бѣдствія. И забѣлежително нѣщо двѣти противоположени племена имали ядъ помежду си. Презъ сичкити имъ борби, Друзити и Маронитити не обезпокоили никакъ европейцити и на сѣкадѣ не закачили имотити имъ. Ако и да сѣ 170 Х. души, Маронитити не можатъ да сѣ биятъ съ 60 х. Друзи които живѣятъ въ планинити, толко тѣя послѣднити сѣ дѣятелни и яжки.

Сѣкакви нѣща и Новини.

—Вапорътъ отъ 9-тъ топове Фетхіе тръгна въ понедѣлникъ вечеръ за Бейрутъ съ 2,000 души войска отъ първиятъ баталіонъ на императорската стража и отъ 3 баталіонъ на първото отдѣленіе на ц-градската войска.

—Споредъ Джеридіе Хавадисъ, ето официалното число на къщити, дукенити ...които изгорѣха на Маія 29, 10 Юні: въ махлата Исаакъ паша: 48 къщи изгорѣли 4 саборени; Гюкь-Гюрмезъ, 53 къщи изгорѣли, 1 магазинъ една баня; каба сакалъ 108 къщи изгорѣли, 1 джамія, едно училище, 47 магазинъ една чешма една болница: капу-агасъ 11 изгорѣли, абъ-бейкъ 105 къщи турски, 13 хрис. 1 училище 7 магазинъ една баня, 4 хакове сички изгорени една къща саборена. Сичко 404.

—Пишатъ ни отъ Т. Пазарджикъ 1 Юніа « Миналити дни февріята Найсіа испратилъ на Пазарджикъ, подручника си Левсія да пребере и вдигни владишкити си несправедли правдини. Нашити българи умѣха да му сѣ отговорятъ. Отиди си като испаденъ назадъ

безъ да земе ни пара. Много искусни гръци ласкателства правилъ на нашити, като ги увѣрѣвалъ дору съ кетва че былъ ушъ сѣщии българинъ отъ селото Тополово и че добри чувства хранилъ къмъ народътъ си.

—Миналата сѣбота П. Вѣстникъ не сѣ пакъ издаде Г. Ексархосъ уздравялъ нѣ дни думатъ че листътъ му ще престане, други думатъ че бурмовъ ще го издава, а пакъ рети че единъ новъ ... ще го земе за ... не знаимъ до козко сѣ истинни тѣя слухъ ве, нѣ тоя новъ ... ще е доста лудъ за да сѣ подчинява на едно такова условіе.

—Увѣрѣватъ ни отъ Пловдивъ и отъ тука че Гююшъ герданоглу сѣ готвилъ да бѣга отъ пловдивъ и да тръгнува наедно съ фамиліята си за Віена. Не знамъ зашо?

—на 17 Маія, хайдуци убили двойца души въ окръжіето на седото клепсура у мѣстото на Мемшица. Отъ хайдуци хората не смѣяли да излизатъ вѣтъ по работата.

—Пишатъ ни отъ Габрово 31 Маія: « Тѣя ден приспигнаха сума Итальянци отъ които едни ще купуватъ семе втищено, а други глѣдаме да кордисватъ фабрика да точатъ копринна.—Вгнщити сѣ средни хубость, причината е че листътъ сѣ повреди малко отъ гратъ който падна преди три седмици тука. Г. С. Груйо лу ще замишува отъ тука, който отива да сѣ представи на В. Везиръ. Не знаимъ какво общо нѣщо ще му представи.

—Който е слѣдвалъ редовно издачіето на нашитъ листъ, е забѣлежилъ че презъ годината, въ Пловдивъ женити—искаме да кажимъ деликатити кокоши — бѣха поискали да сѣ мѣсятъ въ народнити работи, въ вѣроисповѣднити бъркотии. И зашо пакъ не! Ако едно общо мнѣніе е надвило, мнѣніе което иска се брадата сичко да прави, сичко да върши, зашо това истото мнѣніе да не сѣ употреби и за гиздаватъ полъ.

Усѣдена да живѣи въ къщи и особито българската жена —жената не познава смутнити които растурватъ обществото, не знай вкусътъ на гражданскити работи. Ограничена съ нравственното и умното си положение ограничена въ общественныйтъ си животъ между четирѣ стѣни и по нѣвогашъ въ единъ широкъ дворъ, българската жена е научена само да шета, служба въ която мѣжтъ е некадаренъ.

Иъ тога праведно ли е за едно същество органическо, даренъ отъ Създателътъ съ сѣщити умственни сили, съ сѣщити нравственни чувства съ една дума съ сичкото което мѣжтъ има? Като сѣ извади отъ реброто на първиятъ чловѣкъ, усѣдили я да младѣи да старѣи и да умира между тозко матеріални зашманиа? Усѣдили я да живѣи подъ властѣта на единъ подобенъ на нея, по нѣвогашъ недостоеенъ? Какво! жената е украсеніето на обществото, не трѣба ли да намѣри определенното си мѣсто по добръ отъ другито? не трѣба ли да пристапи въ нѣкои отношеніи равно съ човѣкътъ? (Слѣдва).

— Н. В. В. Везиръ шѣлъ да тръгне у четвъртъкъ отъ Руссе за Вѣдинъ и отъ тамъ за Нишъ.

— Вели—Папа сѣ проважда у Спирія за Меймуриъ.

ПОДЛИСТНИКЪ НА БЪЛГАРИЯ.

*Дъловете на сърдцето
отъ Августъ Макетъ (1)*

—А! рече Новарчинъ като ся под-
свиваше.

—Никога! повтори княгинята съ си-
ла; това записаніе, тия причини, това
неизяснително присѣствие, тоя ключъ
оттласкамъ, протестувамъ, отказвамъ
сичко; и Богъ да мя порази ако разу-
мѣвамъ.

— Хайде дѣ! рече Новарчинъ, това
го чакахъ. Вый отказвате: не е мѣдро
госпожи. Отказвате ли че отъ когато
сте дошла въ Парижъ си ходила по
сичкити балове, по сичкити събрашя
дѣто сте сж падѣвала да срѣшните го-
сподина? Отказвате ли и тия невини ви-
зити, както отказвате сегашната! Нѣ
паистини, госпожа, искажете бари е-
дно малко пѣщо за да ви повѣрватъ
малко. Искжете поне въздушната, ду-
шевната търговия на двѣ души; иска-
жете пріятелството като сте рѣшила да
отказвате любовта, противъ това ви-
жданіе по риза на три часътъ сутри-
нѣта.

— Господине, заклънявамъ ся...из-
вика Армандъ отъ състояніето дѣто тия
малко заслужени безчестія хвърлиха
клетата жена.

—Господине, забѣлжете добръ че
ви забравямъ, прикжсна князътъ тоя
нѣтъ толко грубо и съ толко презрѣ-
ніе щото младятъ момъкъ не ся стѣ-
рня нѣ трѣгна къмъ него съ кръстоса-
не рѣцѣ.

—Княже, дума, незнамъ да ли мя
забравате или не, нѣ не знамъ че ду-
шата ми е въ забити. Вый говорите
много за да не мѣжите, и не доволно
за да ми изясните пѣщо; трѣба това
да ся свърши. Не подлагате че ще из-
боя сичко което казахте противъ го-

споджата. Уморихъ ся отъ тая роль,
какво искате да мя правите?

Князътъ поиска да говори.

—Нищо не ще слушамъ, рече Арма-
ндъ, искамъ положителенъ отговоръ. И-
скате ли да ви чикамъ утрѣ на едно
неутрално мѣсто, дѣто ще намѣри-
мъ средство да ся разберемъ? Не?
това не ви е угодно. Вый предпочита-
те мѣстото дѣто сте, жилището си дѣ-
то мя намирате като любовникъ, защо-
то ся инатите да мя наричате любовни-
къ на госпожата. Твърдѣ добръ; въ тоя
случай само два пѣти познавамъ. Пра-
тете за единъ комисаринъ отъ поли-
ціята, или хвърлете мя изъ прозорецъ-
тъ. Безъ да ви туря въ тоя трудъ, азъ
ще скоча самъ. Имамъ къмъ госпожата
която обаче не познавамъ, една така-
ва почетъ, щото и пѣкълътъ да я подѣ
прозореца, ще скоча втрѣ за да не я
компромитисамъ. А! и това не е което
ви утѣнява, послѣдва младятъ момъкъ
като виждаше лицето на Новарчинъ ли-
во да ся описва...Ако и да сте чистъ
русинъ, желайте негли да ся ползвате
отъ французски закони; тѣ дозволватъ
на мѣжтъ да убій любовникътъ; при-
тни сж тия закони. Е добръ господине,
бѣдете миренъ, не ще нищо да въздѣ-
хна; ако ви треба смъртъта на единъ
човѣкъ за да погубите госпожата, за-
щото искате да я погубите, осѣщамъ,
скоро извадете мужикътъ пожъ или
боарскитъ пищовѣ. Бързайте, готовъ
съмъ, чакамъ ви!

Армандъ, оглѣчнитъ човѣкъ кой-то
отбѣгнуваше съ толко вниманіе театр-
тъ на човѣческити работи, не сж съ-
мѣваше много че въ тоя часъ пред-
ставляваше най блестящитъ драматиче-
ски юнакъ. Княгинята плектрисана отъ
тая преданность която осѣщаше за
искренна, хвърли ся къмъ мѣжтъ си за
да му истърпи изъ рѣцѣти орѣжіето
което не искаше да е у него. Нѣ Но-
варчинъ, растреперанъ и немилостивъ,
оттласна я, изгѣда Арманда съ единъ
видъ, чуденіе и му рече:

—Господине, дойдохъ само за да
убѣдя госпожата. Тя ся убѣди.

—Никакъ! извика Армандъ.

—На нея ся отиравамъ, послѣдва
тихо мѣжтъ. Госпожи, вый обычате Г.
Арманда де Біержя, нека бѣди. Не ви
казвамъ това само защото го намѣри-
хъ тука; нѣ защото мыслѣта му живѣй
у васъ, защото вый я мѣсите у сич-
китъ си животѣ. Хайде не ся борете
вече; видите че не щѣ да распаламъ
борбата. Доказваніето е сичката мицѣ-
ль. Вый не можихте да сполучите като
протестувахте за невинността си; азъ
доказвамъ. За Господина доказателст-
вата ми сж: чуденіето му къмъ васъ,
което не крѣй отъ никого, ключътъ на
пармаклъкътъ и присѣствието въ стая-
та ви. За васъ госпожи ето доказа-
телство!...

И извади отъ пазвата си една сло-
пова плака увита съ копринена книга.

— Познавате ли тая работа? рече
той като отвареше протрѣтъ за да го
покажи.

Калиста поблѣдня; стисна си рѣцѣ-
ти отъ страхъ, послѣ ги прострѣ като
че искаше да љлови плаката; нѣ князъ-
тъ ся оттегли и я скри.

— Какво е, попита Армандъ, това
доказателство?

Той сякаше че говори въ себѣ си;
клетото момче, нѣ въ смущеніе дѣто го
туряше скръбъта на г-жа Новарчинъ,
той говори високо.

—Е, Боже мой, отговори князътъ,
не е пѣкоя тайна; то е вашитъ пор-
третъ, неписанъ отъ госпожата, и кой-
то отъ многого си приличіе е станалъ
въ много засѣданія.

—Охъ!.....извика Калиста и падна
врѣхъ софрата като крѣеше лицето си
между копринянитъ възглавници.

—Има магія избѣбра Армандъ.

—Магія на любовта, прикжсна Но-
варчинъ като ся подемѣ. Това което
трѣбаше да ся докажи, както казва
геометріята. Свършихъ, господине, нищо
дуелъ, нищо комисаринъ, нищо убійство,
сзободенъ сте, и като имате ключътъ
на пармаклъкътъ, нищо не ви възбра-
нява да си трѣгнете ако щете.

(сѣдѣва).